

Νικητήριες Συμμετοχές

**Διαγωνισμός
Συγγραφής Μικρής Ιστορίας με θέμα σχετικό με
την έμφυλη ισότητα και την ψυχική ενδυνάμωση
εν καιρώ πανδημίας**

Σεπτέμβριος 2021

Ο διαγωνισμός Συγγραφής Μικρής Ιστορίας με θέμα σχετικό με την έμφυλη ισότητα και την ψυχική ενδυνάμωση εν καιρώ πανδημίας διοργανώθηκε κατά το σχολικό έτος 2020-2021 από την Διατμηματική Επιτροπή για την Ισότητα των Φύλων του ΥΠΠΑΝ σε συνεργασία με την Επιτροπή Ισότητας των Φύλων στην Απασχόληση και την Επαγγελματική Εκπαίδευσης του Υπουργείου Εργασίας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Στόχος ήταν η απόδοση ιστοριών με λογοτεχνικό ύφος μέσα από τις οποίες αναδεικνύονται οι έμφυλες σχέσεις στο σπίτι, το σχολείο ή την εργασία εν καιρώ πανδημίας. Τα πρόσωπα, αντιμέτωπα με νέες δυναμικές, νέες προκλήσεις ή αντιθέσεις καλούνται να ανατρέψουν έμφυλα προσδιορισμένους ρόλους στην καθημερινότητά τους, ενεργούν με νέα οπτική ή διαφοροποιούν στάσεις και συμπεριφορές.

Η συμμετοχή μαθητών και μαθητριών στον διαγωνισμό αυτό ήταν πολύ μεγάλη. Συμμετέσχαν 42 παιδιά της Ε΄ και Στ΄ τάξης του Δημοτικού (1^η Κατηγορία), 14 παιδιά από Γυμνάσια (2^η Κατηγορία) και 18 από Λύκεια και Τεχνικές Σχολές (3^η Κατηγορία).

Κάθε ιστορία έχει τη δική της αξία και συγχαίρουμε όλους τους μαθητές και όλες τις μαθήτριες που έγραψαν τη δική τους ιστορία, όπως και τους υπεύθυνους και υπεύθυνες εκπαιδευτικούς τους που παρότρυναν τα παιδιά να συμμετάσχουν, όπως και τα μέλη των Κριτικών Επιτροπών.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μικρές Ιστορίες που έλαβαν διάκριση στην 1η Κατηγορία – Δημοτική Εκπαίδευση	1
Οικογένεια εν καιρώ Covid-19	2
Πάυλος Τσούκκας, 1^ο βραβείο	2
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρίνα Θεοφάνους	2
Δημοτικό Σχολείο Αυγόρου Α΄	2
Τι κατάλαβα	4
Μαριάννα Βρυώνη, 2^ο βραβείο	4
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Ιφιγένεια Αλεξάνδρου	4
Δημοτικό σχολείο Πολεμίου	4
Τίποτα δεν είναι δεδομένο	6
Χαρά Τσίγγη, 3^ο βραβείο	6
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Κλεονίκη Χαραλάμπους Πιερίδου	6
Περιφερειακό Δημοτικό σχολείο Κακοπετριάς	6
Μικρές Ιστορίες/Σύντομα Διηγήματα που έλαβαν διάκριση στην 2η Κατηγορία – Γυμνάσια ..	8
Όταν οι ρόλοι μας μπαίνουν σε ... καραντίνα	9
Ειρήνη Σιέπη, 1^ο βραβείο	9
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Στέλλα Λαζάρου	9
Νικολαΐδειο Γυμνάσιο	9
Πανδημία: «Μάθημα ζωής;»	12
Χαρά Σάββα, 2^ο βραβείο	12
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Δέσποινα Ιωαννίδου	12
Γυμνάσιο Πόλεως Χρυσοχούς	12
Ελπίδα, το κορίτσι από το απέναντι μπαλκόνι	17
Σοφία Στυλιανού, 3^ο βραβείο	17
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρίνα Κωνσταντινίδου Δημητρίου	17
Περιφερειακό Γυμνάσιο Ξυλοφάγου	17
Το μικρό σπίτι με τον ευωδιαστό κήπο	22
Στυλιανός Ονησιφόρου, Έπαινος	22
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Αναστασία Θεμιστοκλέους	22
Νικολαΐδειο Γυμνάσιο	22
Πώς οι καταστάσεις σε αλλάζουν	25

Γεώργιος Αλεξάνδρου, Έπαινος	25
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρία Αλεξάνδρου	25
Γυμνάσιο – Λύκειο «Ολύμπιον»	25
Μικρές Ιστορίες/Σύντομα Διηγήματα που έλαβαν διάκριση στην 3η Κατηγορία – Λύκεια και Τεχνικές Σχολές	29
Ποτέ πιο πάνω από σένα. Ποτέ πιο κάτω. Πάντα δίπλα σου.	30
Ελισάβετ Βοσκού, 1^ο βραβείο	30
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Πολίνα Λιασίδου.....	30
Λύκειο Α΄ Εθνάρχη Μακαρίου Γ΄	30
Εύθραυστες Ισορροπίες	36
Αντριάννα Σταυροπούλου, 2^ο βραβείο	36
Υπεύθυνος εκπαιδευτικός: Γιώργος Χαραλάμπους.....	36
Λύκειο Κύκκου Β΄	36
Αμέλια	41
Παναγιώτα Ευσταθίου, 3^ο βραβείο	41
Υπεύθυνος εκπαιδευτικός: Νίκη Κιτρομηλίδου.....	41
Λανίτειο Λύκειο.....	41

**Μικρές Ιστορίες που έλαβαν διάκριση στην 1η
Κατηγορία – Δημοτική Εκπαίδευση**

Οικογένεια εν καιρώ Covid-19

Παύλος Τσούκκας, 1^ο βραβείο

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρίνα Θεοφάνους

Δημοτικό Σχολείο Αυγόρου Α΄

Τον τελευταίο χρόνο έχουν αλλάξει πολλά... Η ζωή μας ολόκληρη! Στο σπίτι, στο σχολείο... Τα απογεύματα, τα βράδια... Πώς ήταν η ζωή μας προ κορονοϊού και πώς είναι τώρα; Αυτές τις αλλαγές εγώ τις έμαθα από πρώτο χέρι... Ελάτε να γνωρίσετε την οικογένειά μου για να καταλάβετε τι εννοώ.

Οι γονείς μου εκπαιδευτικοί. Αφοσιωμένοι στο επάγγελμά τους. Ο μεγαλύτερός μου αδελφός τελιόφοιτος και μελλοντικός Βιολόγος. Εγώ, ο μικρός της οικογένειας, τελιόφοιτος του Δημοτικού και επίδοξος ποδοσφαιριστής. Λοιπόν, η οικογένειά μου από τότε που θυμάμαι ήταν καλοκουρδισμένη.... σαν το πιάνο του αδελφού μου! Ο καθένας ακολουθούσε με ευλάβεια το πρόγραμμά του, που όμως έμοιαζε πολύ. Σχολείο και οι τέσσερις, απογευματινή μελέτη και οι τέσσερις, δουλειές και οι τέσσερις και... όλα και οι τέσσερις!

Ακούστε όμως πώς άλλαξαν τα πράγματα όταν μας ήρθε ο κορονοϊός. Κορονοϊός Covid -19, για να είμαι ακριβής. Γιατί, αυτός ο κύριος δεν ήρθε μόνος του... Έφερε μαζί του και την κυρία Καραντίνα... Και τότε, όλα άλλαξαν... Με το που μπήκαμε καραντίνα η μητέρα μου λάτρεψε την κουζίνα, κι ο πατέρας μου το σαλόνι και, συγκεκριμένα, την τηλεόραση. Δεν λέω, στη μητέρα μου πάντα άρεσε περισσότερο η μαγειρική και στον πατέρα μου περισσότερο το ποδόσφαιρο. Αλλά αυτό που ζούσαμε ήταν... κάπως περίεργο. Θα έλεγε κανείς ότι πλέον ήταν η κουζίνα ΤΗΣ και το σαλόνι ΤΟΥ...

Εγώ καταλαβαίνετε με ποιον έκανα παρέα. Είπαμε, αφού το όνειρό μου είναι να γίνω σπουδαίος ποδοσφαιριστής. Προσθέστε ότι εκτός από ποδόσφαιρο στην τηλεόραση, κάναμε και καθημερινές προπονήσεις στο μικρό γήπεδο στην αυλή μας! Υπέροχες καταστάσεις, σας λέω! Φανταστικότητες! Όσο για τον αδελφό μου, την έβγαζε μελετώντας στο δικό του αγαπημένο δωμάτιο... το υπνοδωμάτιό του!

Κι οι μέρες περνούσαν! Ύπνος, μελέτη, ποδόσφαιρο και ξανά απ' την αρχή! Φυσικά απολαβάναμε και τα φαγητά και τα γλυκά της μαμάς! Θεούλη μου, τέτοιες μυρωδιές και τέτοιες εικόνες δεν μυρίστηκε, ούτε ξαναείδε το σπίτι μας! Τι γεμιστά, τι σπιτικές πίτσες, τι αμυγδαλότourtres, τι κρεμ μπρουλέ... Ευτυχώς, η μαμά ανέλαβε και μόνη της το ψώνισμα – αφού μόνο αυτή ήξερε τα υλικά που χρειαζόταν – και γλιτώσαμε από την αγγαρεία οι υπόλοιποι.

Μία μέρα που βαριόμουνα πήγα για επίσημη επίσκεψη στον αδελφό μου. Χτύπησα ρυθμικά την καφετιά πόρτα και μετά το «Μπες!», ξεκινήσαμε να μιλάμε περί ανέμων και υδάτων... Κάποια στιγμή ήρθε και η κουβέντα στους γονείς μας. Πώς άλλαξαν έτσι; Πώς ζει ο καθένας στον δικό του κόσμο; Δηλαδή, στην οικογένειά μας να κάνουμε πράγματα ανάλογα με το φύλο μας; Οι γυναίκες στην κουζίνα και οι άντρες στο σαλόνι και στο ποδόσφαιρο, χωρίς να βοηθάνε στις υποχρεώσεις του σπιτιού; Και εμείς, φυσικά, παραδεχθήκαμε πως δεν πηγαίναμε πίσω, ούτε βοηθούσαμε την κατάσταση. Πήραμε τότε τη μεγάλη απόφαση...

Το επόμενο πρωί ξυπνήσαμε νωρίς και πήγαμε στην κουζίνα. Βρήκαμε τη μαμά να ετοιμάζει το πρόγευμα. Της είπαμε να καθίσει στο σαλόνι και το ετοιμάσαμε εμείς. Σε λίγο ήρθε κι ο πατέρας. Πήγε να ανάψει την τηλεόραση και τότε ο αδελφός μου του είπε ευγενικά να μην το κάνει, για να μιλήσουμε. Πράγματι, είχαμε τόσα να πούμε! Κάποια στιγμή η μαμά είπε ότι πρέπει να στείλει το μοναδικό της μήνυμα, για να πάει στην υπεραγορά. Χρειαζόταν συγκεκριμένα υλικά για τις συνταγές της ημέρας. Τότε, εγώ πρότεινα να μου πει τα υλικά να τα γράψω σε κατάλογο, για να βελτιώσω δήθεν την ορθογραφία μου, και να πάει ο μπαμπάς στην υπεραγορά να τα φέρει, όση ώρα θα μελετούσαμε τις συνταγές. «Να κάνουμε επανάληψη και στις εγκλίσεις!», όπως συμφώνησε κι η μαμά. Σε λίγο και οι τέσσερις ετοιμάσαμε και του πουλιού το γάλα! Μετά κλείσαμε ραντεβού στις 3 το απόγευμα στην αυλή για παιχνίδι. Πόσο διασκεδάσαμε! Τελικά αρέσει και στη μαμά το ποδόσφαιρο! Και το έμαθα καλύτερα, όταν παρακολουθήσαμε μαζί κι ένα ημίχρονο στην τηλεόραση, αλλά μετά από ένα ντοκιμαντέρ για το Διάστημα, που μας εντυπωσίασε όλους!

Για να μη σας τα πολυλογώ, από εκείνη την ημέρα όλα βελτιώθηκαν. Σταμάτησαν τα στρατόπεδα στο σπίτι. Και ένα από τα επόμενα βράδια που πήγα πάλι στο δωμάτιο του αδελφού μου – ναι, κάνουμε περισσότερη παρέα τώρα – συμφωνήσαμε ότι τώρα η ζωή μας είναι πιο συναρπαστική. Δεν ξέρω αν οι γονείς μας ανακάλυψαν το σχέδιό μας, αλλά το πρωί που ετοιμάζαμε όλοι το πρόγευμα είδα τον μπαμπά να μισοκλείνει το μάτι στη μαμά χαμογελώντας... Πραγματικά φανταστικότελεια!

Τι κατάλαβα

Μαριάννα Βρυώνη, 2^ο βραβείο

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Ιφιγένεια Αλεξάνδρου

Δημοτικό σχολείο Πολεμίου

Τον καιρό της πανδημίας η μαμά, η αδερφή μου και εγώ κάναμε όλες τις δουλειές του σπιτιού. Όπως το πλύσιμο των πιάτων, ξεσκόνισμα, σφουγγάρισμα και άλλες διάφορες δουλειές. Από την άλλη, ο μπαμπάς μου που είναι κρεσπώλης δεν είχε και πολλή δουλειά. Λόγω του κορονοϊού ο κόσμος δεν κρατούσε λεφτά για να αγοράσει πολύ κρέας. Οπότε ο μπαμπάς μου έκλεινε το μαγαζί νωρίτερα.

Η μαμά μου επειδή έβλεπε πως ο μπαμπάς βαριόταν, είπε να του αγοράσει μπογιές, έτσι ώστε να κάνει κάτι και εκείνος, για να μην βαριέται αλλά και το σπίτι να φαίνεται πιο ωραίο. Θα ήταν φρεσκοβαμμένο. Οπότε αυτό συνέφερε και τους δυο.

Ο μπαμπάς μου χαρούμενος πολύ άρχισε να βάφει όλο το σπίτι, έβαψε τη σκάλα, το σαλόνι και μετά την κουζίνα. Καθώς ο μπαμπάς έβαφε τα υπνοδωμάτια, εγώ σκαρφίστηκα κάτι, όταν θα άρχιζε να βάφει τον διάδρομο.

Αφού τελείωσε το βάψιμο των υπνοδωματίων, έτρεξα και του είπα να βάψει τον διάδρομο το Σαββατοκύριακο, γιατί θα ήταν και ο αδελφός μου, αλλά και επειδή ήθελα να κάνουμε όλοι μαζί έναν διαγωνισμό.

Για 24 ώρες να ανταλλάξουμε δουλειές. Τα αγόρια να αναλάβουν τις δουλειές του σπιτιού και τα κορίτσια να βάψουν τον διάδρομο.

Ευτυχώς δέχθηκαν όλοι, γι' αυτό αρχίσαμε από νωρίς τον διαγωνισμό. Τα αγόρια έκαναν τις γενικές δουλειές του σπιτιού, αν και δεν ήξεραν στην αρχή τι να κάνουν. Από πού να ξεκινήσουν και πού να τελειώσουν;

Από την άλλη, εμείς βάψαμε τον διάδρομο, αλλά γεμίσαμε τα ρούχα μας μπογιές. Επιτέλους, ο διαγωνισμός τελείωσε. Ήρθαμε και οι δυο ομάδες ισόπαλες.

Αν και με δυσκολίες καταφέραμε να κάνουμε τις δουλειές που έπρεπε. Δώσαμε τον καλύτερο μας εαυτό και τα καταφέραμε όλοι μας εξίσου καλά.

Οι μεγάλοι μπορεί να μην μάθανε κάτι από αυτό. Από την άλλη, εγώ κατάλαβα πως τα κορίτσια με τα αγόρια είναι ίσα και αυτό το εμπεδώνει καλύτερα το μυαλό ενός παιδιού. Επίσης, κατάλαβα πως οι δουλειές των κοριτσιών και των αγοριών δεν πρέπει να είναι διαχωρισμένες ανάλογα με το φύλο. Είναι όλα θέμα εκπαίδευσης και ανατροφής. Και

εμείς, ως μελλοντικοί πολίτες αυτής της κοινωνίας, μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο. Αρκεί κάποιος να μας διδάξει την ισότητα και τη δικαιοσύνη, για να τη διδάξουμε και εμείς με τη σειρά μας στα παιδιά μας.

Τίποτα δεν είναι δεδομένο

Χαρά Τσίγγη, 3^ο βραβείο

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Κλεονίκη Χαραλάμπους Πιερίδου

Περιφερειακό Δημοτικό σχολείο Κακοπετριάς

Σήμερα, μετά από τόσον καιρό καραντίνας, έχω καταλάβει κάποια πράγματα, ή μάλλον ο μπαμπάς μου έχει καταλάβει κάποια πράγματα. Ότι τίποτα δεν είναι δεδομένο!

Πριν από λίγο καιρό δεν είχα ιδέα για τα ανθρώπινα δικαιώματα και, κάπως έτσι ξεκινάει η ιστορία.

Μία όμορφη μέρα, στις αρχές του περσινού Μαρτίου, στο σχολείο μας είπαν πως είμαστε όλοι ίσοι – δεν κατάλαβα και ρώτησα:

-Τι σημαίνει αυτό, κυρία;

- Αυτό Ελένη μου σημαίνει ότι άντρες και γυναίκες έχουμε τα ίδια δικαιώματα.

- Δηλαδή;

-Δηλαδή μπορούν και οι γυναίκες όπως και οι άντρες να γίνουν γιατροί, επιστήμονες, πολιτικοί, πιλότοι...

- Ο μπαμπάς μου λέει ότι οι γυναίκες μόνο καθαρίζουν το σπίτι, μαγειρεύουν για την οικογένεια και δεν δουλεύουν.

Μόλις γύρισα από το σχολείο έφαγα το φαγητό μου, έκανα τα μαθήματά μου και, αμέσως μετά, έπρεπε να βοηθήσω τη μαμά μου να καθαρίσει την κουζίνα, το σαλόνι, το υπνοδωμάτιό μου, το υπνοδωμάτιο της μαμάς και του μπαμπά και, τέλος, το υπνοδωμάτιο του μικρού μου αδελφού.

Μετά από λίγες μέρες όλοι μιλούσαν για μία νέα πανδημία - τον Covid-19 και είπαν ότι, προκειμένου να σταματήσει η εξάπλωση του ιού, έπρεπε όλη η χώρα να μπει σε καραντίνα και να κλείσουν σχολεία, περίπτερα, εστιατόρια, ξενοδοχεία καταστήματα με ρούχα, παπούτσια, παιχνίδια, όλα - τα πάντα!

Την πρώτη μέρα στο σπίτι ήταν όλα αναμενόμενα. Μετά το διαδικτυακό μας μάθημα - γιατί τώρα με την καραντίνα η εκπαίδευσή μας γινόταν εξ αποστάσεως - μαζί με τη μητέρα κάναμε αυτό που συνηθίζαμε καθημερινά και πριν. Σκούπισμα, σφουγγάρισμα, ξεσκόνισμα... Η μητέρα μου καθάριζε κάποια διακοσμητικά στο σαλόνι, εγώ μάζευα τα πεταγμένα ρούχα από το μπάνιο, όσο ο μπαμπάς με τον αδελφό μου έπαιζαν

επιτραπέζια παιχνίδια. Εξάλλου, αυτή ήταν μια συνηθισμένη εικόνα στο σπίτι μας. Οι γυναίκες στις δουλειές και οι άντρες στο παιχνίδι και στην ξεκούραση.

«Και τα ίσα δικαιώματα που μας μίλησε η κυρία μας πριν από λίγες μέρες στο σχολείο; Δεν θα έπρεπε όλοι τώρα στο σπίτι να βοηθούσαμε; Θα τα πω αυτά στον μπαμπά! Δεν βαριέσαι. Πάλι θα μας πει ότι αυτές είναι δουλειές των γυναικών. Και να τα νεύρα και να οι φωνές». Αυτά σκέφτηκα και συνέχισα να μαζεύω τα πιάτα από το τραπέζι.

Τις επόμενες μέρες, ενώ εγώ και η μαμά κάναμε τα συνηθισμένα, ο μπαμπάς μου, όταν βαριόταν το παιχνίδι στο κινητό ή με τον αδελφό μου, μάς κοίταζε. Δουλειά δεν μπορούσε να πάει.

Τα καφενεία κλειστά. Κλεισμένος στο σπίτι. Τι να κάνει και αυτός; Μας κοιτούσε και δεν μιλούσε και αυτό γινόταν για μέρες.

Διανύοντας την τρίτη βδομάδα της καραντίνας, καθώς πήγαινα στην κουζίνα να καθαρίσω, βλέπω τον μικρό μου αδελφό να μαζεύει τα παιχνίδια. Έβαλα τον σταυρό μου.

- Πού είναι η μαμά;
- Απλώνει τα ρούχα.
- Ο μπαμπάς;
- Έξω. Καθαρίζει την αυλή...
- Σταμάτα. Δεν γελάει κανείς.
- Όχι, αλήθεια καθαρίζει!
- Αυτό πρέπει να το δω.

Ο μπαμπάς σκούπιζε τα φύλλα που έφερε ο αέρας στην αυλή του σπιτιού μας.

- Μπαμπά, τι κάνεις εκεί;
- Δεν βλέπεις;
- Βλέπω! Όμως... Πώς;
- Πέρασαν τόσα χρόνια και χρειάστηκε να κλειστώ στο σπίτι, για καταλάβω πόσο σκληρά εργάζεται η μαμά σου για να έχουμε εμείς ζεστό φαγητό, ρούχα καθαρά και ένα σπίτι πεντακάθαρο. Σ' ένα σπίτι πρέπει όλοι να βοηθούμε. Όλοι είμαστε ίσοι...

Να, λοιπόν, που τα λόγια της δασκάλας μας τα καταλάβαμε και στο δικό μας σπίτι... Όλοι είμαστε ίσοι..... Καιρός να σταματήσουμε να πιστεύουμε σε ό,τι θεωρούσαμε δεδομένο!

**Μικρές Ιστορίες/Σύντομα Διηγήματα που έλαβαν διάκριση στην
2η Κατηγορία – Γυμνάσια**

Όταν οι ρόλοι μας μπαίνουν σε ... καραντίνα

Ειρήνη Σιέπη, 1^ο βραβείο

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Στέλλα Λαζάρου

Νικολαΐδειο Γυμνάσιο

Όλοι γνωρίζουμε ότι στη ζωή μας πολλά πράγματα μπορεί να αλλάξουν μέσα σε λίγα λεπτά. Όμως, αυτό που ζούμε εδώ και έναν χρόνο έχει αιφνιδιάσει όλο τον πλανήτη. Είμαι μια έφηβη, μέλος μιας τετραμελούς οικογένειας. Μιας οικογένειας που ανήκει μέχρι τώρα στη μεσαία τάξη. Ο πατέρας μου ιδιοκτήτης εστιατορίου και η μητέρα μου τραπεζική υπάλληλος. Εγώ μαθήτρια στην Α΄ Γυμνασίου και ο αδελφός μου στην Ε΄ Δημοτικού. Όλα κυλούσαν αρμονικά, μέχρι που ήρθε η πανδημία και έφερε τα πάνω κάτω στη ζωή μας. Τι εννοώ με αυτό; Θα σας εξηγήσω...

Ήταν Μάρτιος του 2020 όταν στην Κύπρο, όπως και σε όλη η ανθρωπότητα, κάτω από την απειλή του κορονοϊού έγινε το πρώτο κλείσιμο της χώρας μας. Στην αρχή δεν καταλάβαμε ότι θα ήταν τόσο δύσκολο. Εγώ και ο αδελφός μου χαρήκαμε που θα μέναμε στο σπίτι και δε θα χρειαζόταν να πάμε στο σχολείο! Θεωρήσαμε ότι οι διακοπές ήρθαν πιο νωρίς, παίζαμε, κοιμόμασταν αργά και ξυπνούσαμε αργά. Μπορώ να πω ότι και οι γονείς μας το είδαν θετικά. Η μαμά μας ήταν πολύ ανακουφισμένη που δεν θα χρειαζόταν να πάει στη δουλειά, αφού στο εργασιακό της περιβάλλον δεν περνούσε καθόλου καλά. Οι συνάδελφοί της ήταν πολύ ανταγωνιστικοί, ενώ ο προϊστάμενός της έκανε τη ζωή αφόρητη, βάζοντάς της συνεχώς έξτρα εργασίες και πολλές φορές ερχόταν στο σπίτι κλαίγοντας. Ήθελε από καιρό να πάρει λίγη άδεια για να ηρεμήσει από όλη αυτή την πίεση. Ο μπαμπάς θεώρησε ότι αυτή ήταν η στιγμή να κάνει μια μικρή ανακαίνιση στο εστιατόριό μας, αφού δεν πρόλαβε να την ολοκληρώσει τον χειμώνα. Η καραντίνα φαινόταν αρχικά να είναι ευνοϊκή για εμάς. Η συνέχεια, όμως, μας επιφύλασσε εκπλήξεις.

Ο καιρός περνούσε και ο εγκλεισμός στο σπίτι δεν ήταν και ό,τι καλύτερο. Εμείς τα παιδιά αρχίσαμε να βαριόμαστε αυτή τη μονοτονία στο σπίτι, πεθυμήσαμε το σχολείο και τους φίλους μας. Ευτυχώς που μετά ήρθε η τηλε-εκπαίδευση που έστω και λίγο μας επέτρεψε να διατηρήσουμε μια επαφή με τους συμμαθητές και το σχολείο μας. Οι γονείς μας προσπαθούσαν να μην το δείξουν, αλλά νιώθαμε ότι κάτι τους βάραινε. Ένα βράδυ νόμισαν ότι είχαμε κοιμηθεί, αλλά εγώ ήμουν α ξύπνια και άκουσα τον διάλογό τους και μου δημιούργησε περισσότερο άγχος και θλίψη!

- Δεν αντέχω άλλο αυτή την κατάσταση, θα καταστραφούμε οικονομικά!, αναστέναξε ο μπαμπάς.

- Έλα, μη στεναχωριέσαι! Σύντομα θα ανοίξουν όλες οι δουλειές...

- Δεν πρόκειται! Οι χώροι εστίασης θα ανοίξουν τελευταίοι, το άκουσα στα νέα μέτρα που ανακοινώθηκαν. Ακόμα και να ανοίξουμε, χωρίς τουρισμό θα είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα.

- Μην ανησυχείς! Δεν χάθηκε ο κόσμος. Ευτυχώς που επέστρεψα εγώ στη δουλειά. Έχουμε και κάποιες οικονομίες ... θα τα καταφέρουμε!

- Νιώθω ότι δεν μπορώ να προσφέρω τίποτα... δεν ξέρω ούτε τις δουλειές του σπιτιού να κάνω, ούτε να μαγειρεύω... Πήρε σήμερα τηλέφωνο και η Ντανιέλα για να έρθει να μας καθαρίσει το σπίτι και της είπα με δυσκολία ότι δεν τη χρειαζόμαστε αυτό το διάστημα, ενώ το σπίτι είναι αχούρι... Από τη λύπη μου δεν έχω όρεξη να κάνω τίποτα, ούτε με τα παιδιά δεν παίζω πια...

- Έλα, μην κλαις, θα κάνω κι εγώ ό,τι μπορώ όταν σχολνάω. Αν και είμαι σίγουρη ότι μπορείς κι εσύ να τα καταφέρεις, όταν δοκιμάσεις...

Ευχόμουν όσα άκουσα να ήταν απλά ένας εφιάλτης και να ξυπνήσω. Να τρέξω στην αγκαλιά των γονιών μου και να με παρηγορήσουν με φιλιά. Όμως, όσα άκουσα ήταν αλήθεια! Η μαμά να παρηγορεί τον μπαμπά που έκλαιε σαν μωρό, ενώ μέχρι τώρα αυτός την παρηγορούσε με τις δυσκολίες που είχε στη δουλειά της! Και δεν θα έρχεται πια η κοπέλα που μας καθαρίζει; Θα καθαρίζει και ο μπαμπάς; Εκείνο το βράδυ μου ήρθε κεραμίδα στο κεφάλι με αυτά που άκουγα και με αυτά που θα ακολουθούσαν. Ένωσα ένοχη για όλη την γκρίνια που έδειχνα παλιά με πράγματα που τώρα δεν είχαν καμιά σημασία. Γκρίνια για τα ρούχα, το φαγητό, τα μαθήματα και οτιδήποτε ένιωθα να με ενοχλεί μέσα στην καλοπέρασή μου. Πόσο λάθος έκανα...

Η επόμενη μέρα ήταν εξίσου συγκλονιστική με το προηγούμενο βράδυ. Μέχρι να σηκωθούμε ο μπαμπάς φόρεσε ποδιά και έπλενε τα πιάτα. Ετοίμασε το πρόγευμα και είχε βάλει και κάτι να ψήνεται για το μεσημέρι.

- Καλημέρα, μπαμπά! Τι κάνεις στην κουζίνα; τον ρώτησα.

- Καλημέρα! Καιρός να βοηθάμε όλοι στο σπίτι. Η Ντανιέλα δεν θα μπορεί να έρχεται να καθαρίζει.

- Αλήθεια; είπα, κάνοντας την ανήξερη. Μέσα μου ένιωθα περήφανη για τη μαμά μου.

- Ναι, πήρε τηλέφωνο και είπε ότι δεν μπορεί να έρχεται...

- Α, εντάξει τότε.

Ο αδελφός μου δεν πίστευε στα μάτια του, όταν είδε τον μπαμπά με την ποδιά. Θεωρούσε ότι οι άντρες δεν κάνουν δουλειές στο σπίτι και ότι είναι «γυναικεία υπόθεση». Ωστόσο, η σταθερότητα που έδειξε μπαμπάς σε αυτό που έκανε του άλλαξε σύντομα τις απόψεις. Εκείνη τη μέρα όλοι βοηθήσαμε και καθαρίστηκε το σπίτι.

Το μεσημέρι το μενού είχε μακαρόνια, τα οποία μαγείρεψε ο μπαμπάς. Παρόλο που ήταν παραβρασμένα, δεν τολμήσαμε να παραπονεθούμε και να τον στενοχωρήσουμε. Όπως αυτός μας ενθάρρυνε σε κάθε μας δυσκολία, έτσι κι εμείς θεωρήσαμε ότι έφτασε η δική μας σειρά. Η μαμά ήταν πολύ ενθουσιασμένη, όταν ήρθε από τη δουλειά, και όλοι επαινέσαμε τον μπαμπά για αυτή του την προσπάθεια. Από εκείνη τη μέρα και σχεδόν καθημερινά μαγείρευε ο μπαμπάς και βοηθούσαμε όλοι στις δουλειές του σπιτιού. Οι μαγειρικές του δεξιότητες βελτιώθηκαν και η πανδημία μας έκανε όλους να αντιμετωπίσουμε με θάρρος τις νέες προκλήσεις. Η μαμά του έλεγε συνεχώς ότι με τη φόρα που πήρε δεν θα χρειαζόταν μάγειρα στο εστιατόριό του.

Τι με δίδαξε η πανδημία; Εκτός από το να εκτιμώ όσα και όσους έχω στη ζωή μου, έμαθα πολλά πράγματα και έγινα πιο δυνατή. Παράλληλα, με δίδαξε ότι τα στερεότυπα των δύο φύλων πρέπει να ξεπεραστούν για να υπάρχει πρόοδος και ισορροπία στη ζωή μας. Όταν υπάρχει θέληση, υπάρχει και ο τρόπος. Τα συναισθήματα είναι κοινά, για άντρες και γυναίκες. Όλοι μπορεί να λυγίσουν σε κάποια δυσκολία και όλοι μπορούν να γίνουν το στήριγμα και η σανίδα σωτηρίας για τους άλλους. Η σταθερότητα σε αυτό το διαφορετικό που κάνει κάποιος δεν αφήνει περιθώριο για αμφιβολίες στους άλλους. Αντίθετα, λειτουργεί ως πρότυπο, παράδειγμα προς μίμηση. Όπως υπήρξε ο μπαμπάς μας για εμένα και τον αδελφό μου.

Είμαι μια έφηβη που δεν έζησα την αποφοίτησή μου στο δημοτικό σχολείο, όπως ονειρευόμουν, γιατί οι αποστάσεις και τα μέτρα για τον κορονοϊό δεν το επέτρεπαν. Μια έφηβη που ζει σε μια πανδημία, η οποία με δίδαξε για τα πράγματα που έχουν πραγματική αξία. Οι γονείς μου ξεπέρασαν τον εαυτό τους, όταν ο ρόλος τους μπήκε σε ... καραντίνα, και με έμαθαν να βλέπω το μέλλον με αισιοδοξία. Και τα δύο φύλα είναι εξίσου σημαντικά στην αντιμετώπιση της πανδημίας και όλοι μαζί, άντρες και γυναίκες, μπορούμε να τα καταφέρουμε.

Πανδημία: «Μάθημα ζωής;»

Χαρά Σάββα, 2^ο βραβείο

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Δέσποινα Ιωαννίδου

Γυμνάσιο Πόλεως Χρυσοχούς

Οι ώρες περνάνε πολύ αργά στο νοσοκομείο αναφοράς. Τα κρεβάτια λιγοστεύουν και το χτύπημα του τηλεφώνου έγινε πια εφιάλτης μιας και τις περισσότερες φορές είναι για εισαγωγές και συχνά πρόκειται για περιπτώσεις σοβαρές. Ακόμη πιο δύσκολη επίσης είναι και η ζωή μέσα από τη στολή. Ρίχνει μια ματιά γύρω της. Στα δεξιά, στο γυάλινο δωμάτιο, όλοι διασωληνωμένοι... Άντρες, γυναίκες, νέοι, γέροι... Τελικά, η πανδημία δεν ξεχωρίζει ανθρώπους, όπως άλλωστε και η ίδια αλλά και όλο το προσωπικό του νοσοκομείου. Μακάρι να μπορούσε να πείσει τους ασθενείς ότι η επόμενη μέρα θα είναι καλύτερη, αφού παρόλες τις ελπίδες που δίνει ο ένας στον άλλο, κανένας πια δεν είναι σίγουρος για τίποτα.

Αυτή, λοιπόν, είναι η καθημερινότητά τους τον τελευταίο χρόνο. Χάρη στην άψογη, όμως, συνεργασία όλου του προσωπικού και των ασθενών έχουν καταφέρει να ανταπεξέλθουν με όσο το δυνατό λιγότερες απώλειες. Γιατροί, νοσηλευτές, αλλά και βοηθητικό προσωπικό έγιναν ένα με τους ασθενείς. Οι τελευταίοι 12 μήνες αποτέλεσαν ένα καθοριστικό τεστ για όλους. Πολλοί απέδειξαν ότι είναι πολύ πιο ικανοί από όσο έδειχναν. Κι αυτό γιατί ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος να δρα και να αντιδρά διαφορετικά, αναλόγως καταστάσεων, φτάνει να του δοθεί η ευκαιρία. Πολλοί είναι αυτοί που ξεπέρασαν τους ρόλους και τα καθήκοντά τους και αναδείχθηκαν σε ήρωες της πρώτης γραμμής, χωρίς περιορισμούς, χωρίς όρια, χωρίς διακρίσεις.

- Αννούλα, έχουμε εισαγωγή, ετοιμάσου!

Η φωνή του συναδέλφου της ακούστηκε για πολλοστή φορά σήμερα από τον διάδρομο, επαναφέροντάς την στην πραγματικότητα. Πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό αφαιρείται και σκέφτεται διάφορα. Είναι η κούραση των ημερών, η αϋπνία, η συναισθηματική φόρτιση; Ποιος ξέρει τι... Άρχισε να κινείται βιαστικά προς την είσοδο του νοσοκομείου, ελέγχοντας ταυτόχρονα τη διαθεσιμότητα των δωματίων. Σε πολύ λίγο ήταν μαζί με άλλους τρεις συναδέλφους δίπλα από τον ασθενή. Ποιος ήταν; Ούτε που νοιάστηκαν για λεπτομέρειες, ούτε για όνομα, ηλικία, φύλο. Σημασία είχε ότι ήταν ένας συνάνθρωπος που νοσούσε και έπρεπε να κάνουν τα πάντα για να τον σώσουν! Αυτό μόνο είχε σημασία. Τίποτα άλλο! Όλοι αντιμετώπιζονταν το ίδιο!

Δεν χρειάστηκε να φωνάξουν, να διατάξουν για τίποτα πια. Οι κινήσεις τόσο των γιατρών, όσο και των νοσηλευτών ήταν γνωστές, όπως και η σειρά που ακολουθούσαν. Το μόνο που έβλεπαν ήταν χέρια που απλώνονταν να δώσουν ή να πάρουν κάτι. Και τις περισσότερες φορές ούτε ήξεραν ποιος ή ποια ήταν δίπλα τους... Ο καθένας βοηθούσε όπως μπορούσε, ώστε να ολοκληρωθεί η όλη συνήθης πια διαδικασία και να σταθεροποιηθεί η κατάσταση.

Κάποια στιγμή βρήκε χρόνο να ξεκουραστεί λίγο. Έστω και στο πόδι...

- Έλα, σου έφτιαξα τον καφέ σου, νομίζω είναι ό,τι πρέπει μετά από όλα αυτά που περάσαμε σήμερα. Πάρε και κάτι να φας, το έφερα από το σπίτι.

- Ευχαριστώ πολύ, Άγγελε. Πράγματι, η σημερινή μέρα ήταν δύσκολη. Ευτυχώς που βρέθηκες δίπλα μου την κατάλληλη στιγμή, αλλιώς θα δυσκολευόμουν να μετακινήσω τον ασθενή προηγουμένως.

- Μα, τι λες! Πώς θα μπορούσες μόνη σου μέχρι να έρθουν οι άλλοι συνάδελφοι; Ήταν απολύτως αδύνατο!

- Ξέρεις, συχνά σκέφτομαι πόσο αναθεωρήσαμε όλοι τη ζωή μέσα από όλα αυτά που ζούμε καθημερινά!

- Πράγματι! Ξαφνικά, όλα όσα θεωρούσαμε σπουδαία, έγιναν μικρά και ασήμαντα.

- Ναι, και η υγεία μας, που όλοι θεωρούσαμε δεδομένη, απέκτησε σημασία και έγινε το πολυτιμότερο δώρο.

- Πάνω από όλα να υπάρχεις, να είσαι υγιής και ελεύθερος! Φοβερό πράγμα, τελικά, αυτή η ελευθερία!

- Και η συνεργασία, μην την ξεχνάς, αυτή μας έσωσε! Τόνισε η ίδια γελώντας, αρπάζοντας άλλο ένα κομμάτι κέικ από τον δίσκο. Νοστιμότατο, πάντως! Πρέπει να φύγω, τα λέμε από βδομάδας.

- Μπορεί και νωρίτερα, μην υπολογίζεις τίποτα πια!

Γνώριζε πολύ καλά ότι είχε δίκαιο σε αυτό που έλεγε, αφού αρκετές φορές χρειάστηκε να επιστρέψει πίσω στη δουλειά εκτάκτως.

Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε ότι ξέχασε να απαντήσει στο μήνυμα που πήρε από το σπίτι. «Πω πω, θα ανησυχούν», σκέφτηκε και άφησε ένα σύντομο μήνυμα στο κινητό. Οι καθημερινοί έντονοι ρυθμοί της είχαν στερήσει πολλές οικογενειακές στιγμές. Φεύγει πια πολύ νωρίς από το σπίτι και επιστρέφει πολύ αργά. Ευτυχώς, όμως, αυτό το

Σαββατοκύριακο έχει ρεπό! Να περάσει λίγο χρόνο με την οικογένειά της, αν όλα πάνε καλά...

Εκείνο που πάντα τη γέμιζε χαρά ήταν η επιστροφή στο σπίτι και οι όμορφες οικογενειακές στιγμές. Τελευταίως, ένιωσε πολύ αυτό το δέσιμο της οικογένειας. Ειδικότερα μετά την ασθένεια που πέρασε και ανάγκασε όλους να φροντίσουν τον εαυτό τους και να αναλάβουν τις ευθύνες τους... Όχι φυσικά πως είχε πριν κάποιο παράπονο. Όλοι βοηθούσαν στο σπίτι όπως μπορούσαν, αλλά μετά από όλα αυτά, άρχισε να νιώθει ότι όλους τελικά τους άλλαξε προς το καλύτερο η πανδημία. Τους έκανε πιο ευαίσθητους και υπεύθυνους, μικρούς και μεγάλους. Ο άντρας της πήρε τον ρόλο της και ανέλαβε γενικά το νοικοκυριό, αφού κλείνοντας η δουλειά του αναγκάστηκε να παραμένει σπίτι. Έβλεπε ακόμη τη Μαριγώ και τον Αντρέα να ωριμάζουν ξαφνικά... Ακόμα κι ο μικρός Πετρής έπαψε να συμπεριφέρεται σαν τετράχρονο και, αν τον έπαιρνε ακόμη λίγο το ύψος, θα τον υπολόγιζες πάνω κάτω στα οκτώ.

II

Στο σπίτι ο Αλέξης πήρε βαθιά ανάσα και κοίταξε το ρολόι. Είχε πάει 7 το βράδυ και ένιωθε αρκετά εξαντλημένος. Πώς να μην ήταν άλλωστε! Όλα αυτά που συνέβαιναν εδώ και καιρό είχαν κουράσει κάθε άνθρωπο. Χάθηκε αρκετές φορές η ομορφιά της ζωής, η χαρά της δημιουργίας και η κοινωνική συναναστροφή. Η ψυχική κούραση έχει καταβάλει τον καθένα.

Ήταν στο πόδι από τις 7 το πρωί. Στον αγώνα για επιβίωση! Ποιος να το πίστευε ότι από τη μια στιγμή στην άλλη θα αναγκαζόταν να κλείσει το κατάστημα και από επιχειρηματίας θα βρισκόταν φυλακισμένος στο ίδιο του το σπίτι και να ασχολείται με οτιδήποτε άλλο! Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί ότι μέσα σε έναν χρόνο θα άλλαζαν τόσο οι ρόλοι του κάθε ενός; Κουράστηκε φυσικά μέχρι να το συνηθίσει και πέρασε δύσκολα, όπως όλοι άλλωστε, αλλά στο τέλος του άρεσε. Κάποιος έπρεπε να φροντίζει το σπίτι και τα παιδιά, αφού η γυναίκα του χρειαζόταν να λείπει τόσες πολλές ώρες από το σπίτι. Ήταν μια ευκαιρία να βελτιωθεί η επικοινωνία στο σπίτι και να συνεισφέρει ο καθένας σ' ό,τι μπορούσε, για το κοινό καλό.

Κοιτάζει στο κινητό, σερφάρει στο Διαδίκτυο για να ακούσει κάποιο καλό νέο. Τα ίδια και τα ίδια. Αναφορές για τα τεστ, τα θετικά περιστατικά, τις νοσηλείες και τον εμβολιασμό. Ευτυχώς που το τελευταίο προχωρά σημαντικά, δίνοντας ανάσα στα νοσοκομεία και κάποιο βαθμό ελευθερίας στις κινήσεις. Παλαιότερα, σπάνια παρακολουθούσε Ειδήσεις, πιστός υπηρέτης των κοινωνικών δικτύων, τη μάλιστα του αιώνα. Βουτηγμένοι, όπως όλοι, στον υπερκαταναλωτισμό και υπερ-αυτοθαυμασμό της εποχής, κλεισμένοι στον «γυάλινο» κόσμο που οι ίδιοι δημιουργήσαμε, χωρίς να αισθανόμαστε ότι αυτό οδηγούσε αργά αλλά σταθερά στην καταστροφή.

Κάθισε στην πολυθρόνα και συλλογίστηκε όλα αυτά που περάσαμε τον τελευταίο καιρό. Καταστάσεις πρωτόγνωρες για όλους, κλείνοντας ένα και πλέον χρόνο πανδημίας. Κανείς δεν σκέφτηκε τότε ότι αυτό θα είχε τόση μεγάλη διάρκεια και πόσο πολύ θα επηρέαζε τη ζωή όλων. Ο τρόπος ζωής, η καθημερινότητα, οι συνήθειες εισήλθαν σε μια άλλη σφαίρα, εντελώς διαφορετική! Ποιος το φανταζότανε ότι θα φτάναμε στο σημείο αυτό; Να κυκλοφορούμε παντού με μάσκες, να αποφεύγουμε τις συναναστροφές, να κλειστούμε στα σπίτια και όλα τα άλλα! Ζούσαμε σε μια ωραιοποιημένη κατάσταση όπου ο καθένας κοίταζε μόνο τον εαυτό του, χωρίς να αναλαμβάνει ευθύνες για ό,τι συνέβαινε γύρω του. Το πνεύμα της εποχής είχε καταβάλει τον καθένα που βρισκόταν κλεισμένος στο καβούκι του, νομίζοντας ότι με αυτό τον τρόπο θα επιβιώσει καλύτερα και θα βγει νικητής! Η αίσθηση του «βασιλιά», αυτό μας κατέστρεψε όλους! Ο καθένας λειτουργούσε σύμφωνα με τα δικά του συμφέροντα, αγνοώντας τα αισθήματα των γύρω του. Μέσα από όλες αυτές τις σκέψεις έπρεπε να παραδεχθεί ότι όλα αυτά που περάσαμε ήταν και μια ευκαιρία για την αφύπνιση όλων μας από τον βαρύ λήθαργο που ολοένα βυθιζόμασταν.

Ξάφνου, ακούει τα κλειδιά στην πόρτα. Επιτέλους, γύρισε και η γυναίκα του σπίτι! Έριξε μια τελευταία ματιά στην κουζίνα. Όλα ήταν συγυρισμένα, το σπίτι τακτοποιημένο, τα ρούχα καθαρά και το τραπέζι στρωμένο. Σε αυτό, όμως, είχαν βοηθήσει όλοι, όπως πάντα! Από τον πιο μικρό μέχρι και τον πιο μεγάλο! Ακόμα και ο μικρός Πετρής! Χαμογέλασε ικανοποιημένος.

- Πω πω, μυρωδιές! Μη μου πείτε ότι φτιάξατε το αγαπημένο μου φαγητό!
- Εσύ, τι λες! Κουράζεσαι ήδη αρκετά, πρέπει να βρούμε κάποιο τρόπο να σε ξεκουράζουμε και να σε ευχαριστούμε...
- Μαμά, μαμά, έλα να δεις το δωμάτιό μου! Το έχω συγυρίσει μόνος μου αυτή τη φορά, ξεφώνισε όλο χαρά ο Πετρής.
- Μπράβο, αγόρι μου, έτσι σε θέλω! Νοικοκύρη!
- Μπας και χάσεις, πρέπει να τα πεις όλα εσύ! Ακούστηκε κοροϊδευτικά η φωνή του Αντρέα πίσω του. Εμείς, ποτέ δε λέμε τι κάνουμε...Και δεν είναι λίγα...
- Σκάσαμε από την πείνα μέχρι να έρθεις, συμπλήρωσε η Μαριγώ.
- Λοιπόν, πάω για ένα γρήγορο μπάνιο και επιστρέφω. Ετοιμαστείτε και έρχομαι.

Σύντομα όλη η οικογένεια βρισκόταν στο τραπέζι.

- Λοιπόν, όλα καλά σήμερα; Ρώτησε ο Αλέξης γεμάτος περιέργεια αλλά και αγωνία μαζί. Άργησες και ανησυχήσαμε...

- Καλύτερα από χτες, χαμογέλασε προσπαθώντας να διώξει κάθε κούραση που την κατέβαλλε. Άλλωστε, αυτή περνούσε μόλις έφτανε στο σπίτι. Λοιπόν, έφερε αυτά που είπαμε;
- Τι; ρώτησαν γεμάτα αγωνία τα παιδιά!
- Μπογιές! Είπε με ενθουσιασμό ο μπαμπάς! Ετοιμαστείτε, γιατί αύριο θα βάψουμε όλοι μαζί!
- Τέλεια! Μα, και η μαμά με την αδερφή μου;
- Γιατί όχι; Φαντάζομαι τα καταφέρνουν μια χαρά! Το απέδειξαν άλλωστε και με το παραπάνω!
- Κρατηθείτε, γιατί ακολουθεί η φροντίδα του κήπου. Πλησιάζει το καλοκαίρι πια, πρέπει να τον καθαρίσουμε, για να μπορείτε να παίζετε έξω όταν κλείσουν τα σχολεία.
- Επιτέλους! Να πάρουμε και λίγο αέρα! Πρόσθεσε η Μαριγώ.
- Βρε Αννούλα, διερωτώμαι μήπως, λέω μήπως τελικά αυτός ο ιός που άλλοι αποκαλούν «δολοφόνο», τελικά έγινε «δάσκαλος» μας; είπε ο Αλέξης κλείνοντας επιδέξια το μάτι.
- Εννοείται! Αλλιώς, εγώ θα ήμουν με τη Μαριγούλα στο σπίτι με τα οικιακά μια ζωή και εσείς έξω να φροντίζετε τον κήπο, είπε η μαμά και σκάσανε όλοι στα γέλια.

Ελπίδα, το κορίτσι από το απέναντι μπαλκόνι

Σοφία Στυλιανού, 3^ο βραβείο

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρίνα Κωνσταντινίδου Δημητρίου

Περιφερειακό Γυμνάσιο Ξυλοφάγου

Παγερός ο χειμώνας φέτος, ή τουλάχιστον έτσι φαινόταν στα μάτια του. Μια παγωνιά ανυπόφορη, δίχως τέλος. Τα πράγματα είχαν πάρει διαφορετική τροπή τον τελευταίο καιρό, λες και εναντιώνονταν σε ό, τι κι αν έκανε. Η πανδημία επηρέασε συθέμελα τη ζωή του, ξαφνικά έχασε τη δουλειά του και την κοινωνική επαφή με τους στενούς του φίλους. Η ψυχική του υγεία κλονίστηκε από τη μια στιγμή στην άλλη και το κυριότερο, ένιωθε ανίκανος να στηρίξει τον εαυτό του.

Ακόμα μια μέρα απομόνωσης στο σπίτι, να βλέπει το ποτήρι μισοάδειο. Ακόμα μια μέρα με τις κουρτίνες ορθάνοικτες, χωρίς να μπαίνει μέσα το φως. Ολομόναχος, να κλείνεται συνεχώς στον εαυτό του ολοένα και περισσότερο κι όσο περνούσαν οι μέρες, να ψάχνει ουσιαστικό λόγο για να συνεχίσει.

Εκείνο το πρωινό βγήκε ανόρεκτα στο μπαλκόνι του με την ανατολή του ήλιου. Με άδειο βλέμμα πλησίαζε όλο και περισσότερο το κάγκελο του μπαλκονιού. Αν και ήξερε πως δεν ήταν σωστό να σκέφτεται έτσι, ένιωθε αδύναμος να κυβερνήσει τον εαυτό του. Πειπισμένος ότι έπρεπε να κάνει το επιπλέον βήμα, για να ρυθμίσει τα αρρυθμιστα, ένιωθε την επιθυμία να ελευθερωθεί από τα ανυπόφορα συναισθήματα που κυριεύαν τον νου και την καρδιά του. Για εκείνον ήταν η πιο εύκολη λύση, δεν του είχε απομείνει άλλωστε η παραμικρή δύναμη για οτιδήποτε άλλο.

«Καλημέρα», ακούστηκε μια φωνή από το απέναντι μπαλκόνι, καθώς ο ήλιος άρχισε ήδη ν' ανατέλλει. Η φωνή αντήχησε δροσερή στ' αυτιά του, ο ήλιος ανέτειλε για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό στα μάτια του.

«Καλημέρα», απάντησε χαμηλόφωνα, και είδε εκείνη, να τον κοιτάζει με ένα ζεστό χαμόγελο, λες και ήξερε..., λες και ήξερε τι είχε στο μυαλό του.

«Πώς σε λένε;», τον ρώτησε.

«Φίλιππο», απάντησε εκείνος.

Εκείνη την έλεγαν Ελπίδα. Δεν την ρώτησε, όμως. Δεν κατάφερε ποτέ να τη ρωτήσει. Έτσι, άρχισαν να γνωρίζουν ο ένας τον άλλον. Η Ελπίδα δεν το συνειδητοποίησε ποτέ αλλά εκείνη την μέρα, τον έσωσε. Τον έσωσε με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους.

Είχαν συζητήσει για αρκετή ώρα και η Ελπίδα έπρεπε να φύγει.

- «Χάρηκα που μιλήσαμε», είπε και το ζεστό χαμόγελο φώτισε το ωραίο της πρόσωπο.

- «Φεύγεις;» ρώτησε ο Φίλιππος, κάπως απογοητευμένος. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που μίλησε σε κάποιον και δεν ήθελε να τελειώσει ποτέ αυτή η στιγμή. Ναι, είχε περάσει πολύς καιρός να νιώσει έτσι.

- «Ναι, πρέπει να πάω στη δουλειά. Δουλεύω στο νοσοκομείο, στο κέντρο της πόλης», απάντησε η Ελπίδα.

- «Είσαι νοσοκόμα;»

- «Είμαι γιατρός!», είπε η Ελπίδα γελώντας, μαθημένη ν' ακούει συχνά την ερώτηση αυτή.

- «Συγγνώμη! Καλή συνέχεια, τότε», αποκρίθηκε ο Φίλιππος κάπως ντροπιασμένος από την ερώτηση που υπέβαλε προηγουμένως.

- «Αντίο, τα ξαναλέμε», του απάντησε χαμογελώντας και έφυγε.

«Τα ξαναλέμε», είπε. Αν και δεν ήταν υπόσχεση, έτσι φάνηκε στα μάτια του. Δεν το προεξόφλησε κανείς, αλλά ήξερε, πως θα συναντιόντουσαν ξανά.

Εκείνο το βράδυ ρύθμισε το ξυπνητήρι στην ίδια ακριβώς ώρα, που είχαν συναντηθεί το προηγούμενο πρωί. Ξύπνησε κεφάλτος και με μια κούπα ζεστό καφέ, βγήκε στο μπαλκόνι. Ξύπνησε νωρίς, για να δει την Ανατολή του Ήλιου ακόμη μια φορά...και, όντως, την είδε. Στο απέναντι μπαλκόνι ήταν η Ελπίδα, τόσο φωτεινή, με ένα φλιτζάνι τσάι στο χέρι, να τον χαιρετά ολόχαρη. Από τότε, έτσι, άρχιζαν οι μέρες τους. Ξυπνούσαν νωρίς το πρωί, έβγαιναν στο μπαλκόνι και συζητούσαν αρκετή ώρα, ώσπου ο ένας απ' τους δυο έπρεπε να φύγει.

Δεν ήξεραν πολλά πράγματα ο ένας για τον άλλον. Οι συζητήσεις τους δεν ήταν ποτέ προσωπικές (ο καθένας τους φρόντιζε, να μην ρωτάει πράγματα που πιθανόν να έκαναν τον άλλο να νιώσει άβολα). Αντιθέτως, ήταν πολύ απλές. Συζητούσαν για κοινά, καθημερινά θέματα, όπως, ποια λουλούδια μυρίζουν πιο ωραία, ποιο είναι το αγαπημένο τους φαγητό, ποια εποχή είναι η καλύτερη. Αφηγούνταν αστείες ιστορίες ο ένας στον άλλο, ιστορίες από τότε που ήταν ακόμα παιδιά. Συζητήσεις που σε άλλους θα φαίνονταν ανούσιες, αλλά γι' αυτούς ήταν ιδιαίτερα σημαντικές.

Δεν ήταν πάντα έτσι, όμως. Καμιά φορά οι συζητήσεις τους ήταν πολύ πιο βαθιές. Για παράδειγμα, όταν κάποιος από τους δύο μιλούσε για τα προβλήματα που αντιμετώπιζε, για τις ανησυχίες, για τους φόβους του, ο άλλος τον ενθάρρυνε και τον ενδυνάμωνε.

Έκαναν ο ένας τον άλλον να νιώθει ασφαλής, και να μπορεί να εκφράζει ελεύθερα τα συναισθήματά του.

Μια μέρα βγήκε έξω στο μπαλκόνι όπως πάντα, αλλά η Ελπίδα δεν ήταν εκεί. Την περίμενε αλλά δεν εμφανίστηκε εκείνη την ημέρα. Δεν ανησύχησε όμως. Σκέφτηκε πως κάτι μπορεί να είχε συμβεί στη δουλειά της και έπρεπε να φύγει. Ίσως έτυχε κάτι με την οικογένειά της, και έπρεπε να τους επισκεφθεί ή απλά μπορεί να άργησε να ξυπνήσει. Συνέχιζε να βγαίνει έξω στο μπαλκόνι και τις επόμενες δύο μέρες, αλλά αυτή δεν εμφανίστηκε. Τότε ήταν που άρχισε να ανησυχεί. Όσο περνούσαν οι μέρες αγχωνόταν ολοένα και περισσότερο. Έβγαινε έξω και έβλεπε τα λουλούδια και τα φυτά στο μπαλκόνι της, που πάντα τα φρόντιζε με τόση αγάπη και τώρα είχαν αρχίσει να μαραίνονται.

«Κάτι σοβαρό θα έχει συμβεί, δεν θα τα ξεχνούσε ποτέ απότιστα, χωρίς κανένα λόγο..., δεν θα με ξεχνούσε». Μερικές φορές, σκεφτόταν να επισκεφθεί την πολυκατοικία της, να ψάξει για το διαμέρισμά της και να της χτυπήσει την πόρτα. Δεν βρήκε, όμως, το κουράγιο να το κάνει.

Πέρασαν τρεις εβδομάδες από τότε που είχε να τη δει. Ήταν νωρίς το απόγευμα, και κάποιος χτύπησε την πόρτα του. Ανοίγοντας, βλέπει μια κοπέλα με ένα γράμμα στο χέρι να στέκεται έξω από την πόρτα.

- «Καλησπέρα», λέει ο Φίλιππος.

- «Καλησπέρα, εσείς είστε ο Φίλιππος;»

- «Ναι, εγώ είμαι».

- «Δεν ξέρω αν το γνωρίζετε... Η κοπέλα από το απέναντι διαμέρισμα ήταν η αδελφή μου. Είχε κολλήσει κορονοϊό από τους ασθενείς στη δουλειά της και, λόγω κάποιων υποκείμενων προβλημάτων υγείας, η κατάστασή της ήταν πολύ δύσκολη», ψέλλισε προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της. «Τελικά δεν τα κατάφερε, και εδώ και μια εβδομάδα δεν βρίσκεται πλέον μαζί μας... Πριν φύγει, μου ζήτησε να σας βρω και να σας δώσω αυτό το γράμμα».

«Ορίστε», του είπε και του έδωσε το γράμμα.

Ο Φίλιππος δεν της απάντησε. Δεν μπορούσε να της απαντήσει. Είχε παγώσει. Δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Έκλεισε την πόρτα, και τότε όλη η δύναμη που είχε, εγκατέλειψε μεμιάς το σώμα του, κατέρρευσε και έπεσε γονατιστός στο πάτωμα. Απέμεινε να κοιτάζει έντονα το γράμμα που κρατούσε στα χέρια του, με ένα άδειο βλέμμα στα μάτια του, όπως τότε. Μετά από κάποια λεπτά, το άνοιξε και άρχισε να διαβάζει. Το γράμμα έλεγε:

«Αγαπητέ μου Φίλιππε,

Αυτές τις μέρες σταμάτησα να έρχομαι, και ίσως να μην καταφέρω να ξαναέρθω για να δούμε μαζί την Ανατολή του Ήλιου. Ελπίζω να με συγχωρέσεις. Να ξέρεις ότι τώρα που είμαι στο νοσοκομείο, δεν σε ξέχασα. Ξυπνώ νωρίς το πρωί για να δω την αυγή και νιώθω πως είσαι μαζί μου. Πάντα θα σε νιώθω δίπλα μου. Σ' ευχαριστώ για αυτά τα υπέροχα πρωινά που περάσαμε μαζί. Είμαι πολύ χαρούμενη που σε γνώρισα. Ευχαριστώ για όλα!

Σ' αγαπώ,

Ελπίδα».

Τόσα συναισθήματα σε μια τόσο δα μικρή παράγραφο! Ο Φίλιππος ξέσπασε σε κλάματα, και αγκαλιάζοντας σφιχτά το γράμμα, ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή: «Κι εγώ, κι εγώ σ' αγαπώ». Ίσως, φαίνεται πολύ παράξενο. Δύο άτομα που δεν συναντήθηκαν ποτέ από κοντά, μπόρεσαν να ανταλλάξουν τις λέξεις «σ' αγαπώ» και να τις εννοούν με όλη τους την καρδιά. Χωρίς καμία υπερβολή. Ο Φίλιππος δεν ήξερε καν το όνομά της, αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε να νιώσει δυνατά συναισθήματα γι' αυτήν.

Την εκτιμούσε, και συνέχισε να την εκτιμά ακόμα πιο πολύ από οποιοδήποτε άλλο άτομο. Ήταν η ηρωίδα του. Θυσίασε με κάποιον τρόπο τη ζωής, όταν συνέχιζε να δουλεύει και να βοηθά ανθρώπους, αν και ήξερε ότι αυτό μπορεί την έβαζε σε κίνδυνο. Κατάφερε, επίσης, με το χαμόγελό της και τα ενθαρρυντικά της λόγια να ζεστάνει την καρδιά του και να του θυμίσει πόσο σημαντικό είναι, να μην τα παρατάς στη ζωή σου. Ο αγώνας είναι η ουσία του ανθρώπου.

Βγήκε στο μπαλκόνι για ακόμη μια φορά εκείνη τη μέρα. Ο ήλιος έδυε. Σε λίγο θα έφευγε και θα ερχόταν πάλι το σκοτάδι. Δεν τον φόβισε η ιδέα του σκοταδιού, δεν υπέκυψε όπως τότε. Κάτι άλλο, που τον βοήθησε να καταλάβει η Ελπίδα, ήταν ότι, ακόμα και όταν ο Ήλιος δύσει, θα ανατείλει ξανά, γιατί έτσι λειτουργεί ο κόσμος. Αυτοί είναι οι νόμοι της Φύσης. Βέβαια το σκοτάδι μπορεί να μας φοβίζει, όμως πρέπει να συνεχίσουμε ν' αγωνιζόμαστε, γιατί πάντα το σκοτάδι, το διαδέχεται το φως. Κάποιες φορές μπορεί το βράδυ να διαρκέσει για πολύ, αλλά ο ήλιος κάποτε θα ξαναβγει. Κάποιες φορές μπορεί ο Ήλιος να μην βγει, ώσπου να κάνεις ο ίδιος ενέργειες, για να ανατείλει ξανά στη ζωή σου. Ακόμα και τότε πρέπει να κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε, για τον φέρουμε πίσω.

Έδυε ο Ήλιος, και αυτός συλλογιζόταν το όνομα του κοριτσιού από το απέναντι μπαλκόνι. «Ελπίδα». Πόσο της ταίριαζε! Τον συνάντησε και κατάφερε να του δώσει αυτό που είχε ανάγκη τόσο καιρό, τη χαμένη του ελπίδα.

Ο Ήλιος βασίλεψε και το σκοτάδι απλώθηκε παντού, όμως, ο Φίλιππος ένωθε μέσα του το Φως. Η ελπίδα που του χάρισε εκείνη, κατοικούσε για πάντα στην καρδιά του!

Το μικρό σπίτι με τον ευωδιαστό κήπο

Στυλιανός Ονησιφόρου, Έπαινος

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Αναστασία Θεμιστοκλέους

Νικολαΐδειο Γυμνάσιο

Η Μαρία και ο Κώστας, ο Κώστας και η Μαρία, δυο άνθρωποι που αγαπήθηκαν πολύ, ένωσαν τις ζωές τους και απέκτησαν την δική τους οικογένεια, έκαναν όνειρα, όπως κάθε άνθρωπος άλλωστε. Τα όνειρα είναι δωρεάν, λένε... Απέκτησαν το δικό τους σπίτι με κάποια βοήθεια από τους γονείς τους και φυσικά με τη δική τους εργασία. Έκαναν τρία παιδιά, δύο κορίτσια και ένα αγόρι. Συμπληρώθηκε έτσι η ευτυχία και η χαρά και των δύο. Ο Κώστας διατηρούσε εστιατόριο σε τουριστική περιοχή και η Μαρία τον βοηθούσε όσο μπορούσε με διάφορα που είχαν να κάνουν με το εστιατόριο.

Καμιά φορά τα βελούδινα όνειρά μας και η ευτυχία μας αναποδογυρίζονται και, μετά από αυτό, έχουμε να αντιμετωπίσουμε άπειρες δυσκολίες, ανασφάλειες, προβλήματα και, γενικά, πετάμε σε ένα χάος χωρίς να έχουμε από πού να πιαστούμε. Αυτή είναι η ζωή! Με τα πάνω και τα κάτω και να είμαστε δυνατοί να τα αντιμετωπίσουμε. Σκεφτόμαστε θετικά και ενωμένοι με τους αγαπημένους μας ανθρώπους, το παλεύουμε. Εξάλλου, ένας αγώνας γίνεται με παρέα!

Τα γκρίζα σύννεφα, όμως, εμφανίστηκαν πάνω από το σπίτι του ευτυχισμένου ζευγαριού σε χρόνο μηδέν. Ούτε που το πήραν είδηση ότι ερχόταν καταιγίδα στο σπίτι τους, τη σχέση τους, την οικογένειά τους. Ονομαζόταν ΠΑΝΔΗΜΙΑ. Κάτι πρωτόγνωρο γι' αυτούς, όπως για όλους μας, άλλωστε.

Ο Κώστας μετά από κάποιο μικρό διάστημα που ήταν κλειστό το εστιατόριο ήταν έτοιμος να ξεκινήσει και πάλι δουλειά, αλλά δυστυχώς, μετά από την εμφάνιση της πανδημίας του κορονοϊού στη ζωή μας, ήρθε η αναβολή στην αναβολή για ξεκίνημα στην εργασία του. Τα μικρά επιδόματα που δόθηκαν στην πορεία σε όλους, έτσι και στον Κώστα και στη Μαρία δεν έφταναν ούτε για τα απαραίτητα. Ο Κώστας σιγά σιγά άρχισε να γίνεται άλλος χαρακτήρας και απέναντι στη Μαρία και απέναντι στα παιδιά. Όχι γιατί το ήθελε, γιατί άλλωστε αγαπούσε πολύ και τη Μαρία και τα παιδιά τους, αλλά γιατί έβλεπε ότι έρχονταν δύσκολες μέρες και νύχτες. Γεμάτες προβλήματα και χωρίς να βρίσκεται λύση σε αρκετά προβλήματα. Δάνεια, παιδιά, φαγητό στο σπίτι, σχολεία των παιδιών, υποχρεώσεις και έξοδα, έξοδα πολλά, χωρίς καθόλου έσοδα.

Ο Κώστας έγινε επιθετικός και καθόλου τρυφερός στο σπίτι. Η Μαρία προσπαθούσε να κρατά τις ισορροπίες αλλά είναι και αυτή άνθρωπος με ευαισθησίες και αισθήματα.

Σκοτώθηκαν όλα μέσα της που δύσκολα ανασταίνονται πλέον. Απλά το παλεύει να βγαίνει η μέρα με τη μέρα. Τα παιδιά καταλαβαίνουν τι γίνεται στο σπίτι και κλείνονται στον εαυτό τους. Υπάρχει πρόβλημα στο μικρό σπίτι με τον ευωδιαστό κήπο.

Προσπάθησαν και οι δυο να βρουν κάτι άλλο να ασχοληθούν, αλλά μάταια. Εξάλλου σε όλες τις επιχειρήσεις πλέον υπάρχει πρόβλημα και πολύ δύσκολα προσλαμβάνουν προσωπικό. Οπότε παραμένουν στον ίδιο παρονομαστή. Τα έξοδά τους μειώθηκαν στο ελάχιστο και παρέμειναν μόνο στα απαραίτητα. Σε όλα αυτό το διάστημα που σχεδόν πάει 18 μήνες οι γονείς και των δυο τους βοηθούσαν με την πενιχρή σύνταξή τους, αλλά και πάλι δεν έφταναν.

Στο διάστημα αυτό η μητέρα της Μαρίας είχε αρρωστήσει βαριά και στην τελική, αφού διαγνώστηκε με κορονοϊό, απεβίωσε. Αυτό στοίχησε πολύ στη Μαρία και στα παιδιά, γιατί ήταν πολύ αγαπητή γιαγιά. Η Μαρία είχε πέσει σε κατάθλιψη και για άλλη μια φορά είχε να διαχειριστεί και αυτό το θέμα που προέκυψε. Τον χαμό της μητέρας της και την περιποίηση του πατέρα, ο οποίος ήταν σε προχωρημένη ηλικία πια και με σοβαρά προβλήματα υγείας. Οι γονείς του Κώστα και αυτοί με πάμπολλα προβλήματα υγείας. Ευτυχώς, ζουν σε χωριό και εκεί τα πράγματα είναι διαφορετικά, εφόσον δεν έρχονται σε επαφή με πολύ κόσμο, ούτε παρακολουθούν από κοντά αυτή την προβληματική κατάσταση της πανδημίας, που έχουμε όλοι να διαχειριστούμε με τα πολλά προβλήματα που έφερε μαζί της.

Η Μαρία είχε απομακρυνθεί πολύ από τον Κώστα και ήταν σε κατάσταση κατάθλιψης. Αντιλαμβανόταν ότι αυτό, ίσως, να έφερνε το τέλος του γάμου της, αλλά ήρθαν τόσα προβλήματα τον τελευταίο καιρό στο κεφάλι της. Τα βράδια δεν κοιμόταν και άρχισε το κάπνισμα, πιστεύοντας ότι την ηρεμούσε και ότι άφηνε πίσω της αυτά όλα που ήρθαν στο όμορφο σπίτι της.

Ο Κώστας, μετά από μια προσπάθεια επίσκεψης σε ψυχολόγο, εν αγνοία της Μαρίας, για να σώσει το γάμο του, ήρθε αντιμέτωπος με την πραγματικότητα. Ότι αν συνέχιζε να είναι νευρικός και επιθετικός, θα διέλυε το σπίτι του και ότι πιο πολύτιμο είχε. Μίλησε για αρκετά θέματα με τον ψυχολόγο και η αλήθεια τον βοήθησε αρκετά να συνέλθει. Όμως, δεν παύει να εξακολουθεί να υφίσταται το πρόβλημα της πανδημίας και τα προβλήματα που έφερε δημιούργησε, κυρίως τα οικονομικά. Το οικονομικό θέμα σε ένα νοικοκυριό είναι πολύ σημαντικό θέμα.

Προσπάθησαν να μιλήσουν οι δυο τους, όσο ήρεμα μπορούσαν, για να δουν τι ήταν πιο ανώδυνο και φρόνιμο για την οικογένειά τους. Κατέληξαν να μείνουν για λίγο χρονικό διάστημα ξεχωριστά, ώστε να δουν αν είναι αυτό που πραγματικά θέλουν. Έφυγε ο Κώστας από το σπίτι και πήγε για κάποιες μέρες στους γονείς του στο χωριό. Έκανε από

τη μια χαρούμενους τους γονείς του, γιατί θα είχαν παρέα, αλλά από την άλλη, στενοχωρήθηκαν αφάνταστα για όλα αυτά που έφερε μαζί της η Πανδημία.

Πέρασαν μέρες και τα παιδιά στο σπίτι ήταν ανάστατα, όπως και η Μαρία, αλλά προσπαθούσε να παραμείνει ήρεμη, για το καλό των παιδιών της. Της στοίχισε πολύ η απουσία του Κώστα από το σπίτι.

Ήταν μια ηλιόλουστη, ωραία μέρα, και επικοινωνήσε με τον Κώστα. «Θα επιστρέψεις στον σπίτι σου και στη θέση σου», του είπε. Χάρηκε πολύ ο Κώστας, και η Μαρία περισσότερο, τα παιδιά ακόμα πιο πολύ. Αγκαλιάστηκαν όλοι μαζί και υποσχέθηκαν ότι θα σταθούν ο ένας δίπλα στον άλλο και θα το παλέψουν μαζί. Έτσι κι έγινε!

Για πολύ καλή τους τύχη την επόμενη μέρα δέχθηκε ο Κώστας ένα ευχάριστο τηλεφώνημα. Ήταν από μια επιχείρηση που ανήκε σε κάποιον γνωστό του. Τον καλούσε για να πάει δουλειά. Χάρηκε τόσο πολύ που ακούστηκαν πολύ μακριά τα γέλια του. «Επιτέλους να δούμε άσπρη μέρα», είπε. Άρχιζε, μάλιστα, από την επόμενη μέρα την εργασία του με αρκετά καλά λεφτά. Αγκάλιασε τη Μαρία κλαίγοντας και υποσχέθηκε να είναι ο πιο σωστός σύζυγος και πατέρας στον κόσμο. Πέρασαν μέρες και στη δουλειά του ήταν άψογος. Η Μαρία από την πλευρά της προσπάθησε να κάνει διάφορες χειροτεχνίες στο σπίτι και να τις προωθεί μέσω του Διαδικτύου. Πολύ πετυχημένη η προσπάθειά της.

Έτσι, μετά από τον κυκλώνα που είχε περάσει η οικογένεια λόγω της πανδημίας, ήρθε η άνοιξη στον ΕΥΩΔΙΑΣΤΟ ΚΗΠΟ. Ξανά αγαπημένοι και ενωμένοι, όσο ποτέ άλλοτε. Αυτός, αυτή και τα παιδιά τους. Μια όμορφη οικογένεια στο σπίτι με τον ευωδιαστό κήπο.

Συμπερασματικά, η πανδημία έφερε και συνεχίζει να φέρνει ακόμα πολλά προβλήματα στις σχέσεις των ζευγαριών και γενικά στο σπίτι. Όμως, παρόλ' αυτά, πρέπει να κρατηθεί η ισορροπία και να στηρίξει ο ένας τον άλλο στα όσα προβλήματα δημιουργούνται. Να στηριχθεί ο ένας πάνω στον άλλο και να διαχειριστούν μαζί σωστά οτιδήποτε προκύπτει.

Οι ήρωες της ιστορίας μας πέρασαν δύσκολα, έφτασαν μέχρι τον χωρισμό αλλά και πάλι νίκησε η αγάπη και ο σεβασμός, χωρίς να καταφέρουν να μπουν στη μέση ο εγωισμός και το μίσος.

Με αγάπη, σεβασμό και ενότητα καταφέρνουμε να βγούμε νικητές!

Πώς οι καταστάσεις σε αλλάζουν

Γεώργιος Αλεξάνδρου, Έπαινος

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαρία Αλεξάνδρου

Γυμνάσιο – Λύκειο «Ολύμπιον»

Άνοιξε το παράθυρο, πήρε βαθιές ανάσες και μέτρησε μέχρι το δέκα. Ένωσε τον παγωμένο αέρα να μπαίνει στους πνεύμονές της και άρχισε να νιώθει πιο ήρεμη. Δεν άντεχε να μένει άλλο στο σπίτι. Ήθελε την καθημερινότητα που εδώ και ένα χρόνο έχασε!

Οι φωνές των παιδιών από το σαλόνι την έκαναν να κλείσει βιαστικά το παράθυρο! Έπρεπε να στρώσει γρήγορα το τραπέζι. Σε δέκα λεπτά ο Νίκος θα ήταν στο σπίτι για μεσημεριανό. Ετοίμασε τη σαλάτα με γρήγορες κινήσεις.

- «Μαμά, μαμά, η Μαρία πήρε τη μάσκα μου».
- «Αντρέα, ελάτε να με βοηθήσετε να στρώσουμε το τραπέζι. Ο μπαμπάς θα έρθει σε λίγο και δεν προλαβαίνω».

Ευτυχώς, τα παιδιά ήταν υπάκουα σήμερα. Τους είχε υποσχεθεί να βγουν στον κήπο για παιχνίδι το απόγευμα. Ο μόνος παιγνιδοτόπος που πήγαιναν εδώ και έναν χρόνο, ο μόνος χώρος που μπορούσαν να παίξουν. Η αυλή του σπιτιού.

Άκουσε το αυτοκίνητο του Νίκου και έβγαλε το φαγητό από τον φούρνο. Μόλις τον είδε κατάλαβε από το ύφος του ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν ήθελε, όμως, να τον ρωτήσει μπροστά στα παιδιά.

Μόλις έμειναν μόνοι, η Σοφία δεν άντεξε άλλο, ήθελε να μάθει τι συνέβαινε.

- «Νίκο, έχει γίνει κάτι στην δουλειά; Σε βλέπω σκεφτικό και στεναχωρημένο».

Γύρισε την κοίταξε και γύρισε πάλι το κεφάλι στην εφημερίδα που διάβαζε. Τον τελευταίο καιρό αυτό έκανε συνήθως. Δεν της έδινε καθόλου σημασία. Λες και αυτή έφταιγε που έμενε στο σπίτι να προσέχει τα παιδιά. Λες και αυτή έφταιγε που δεν μπορούσε να προσφέρει οικονομικά.

Έχασε την δουλειά της εδώ και έξι μήνες. Με την πανδημία που μαστίζει ολόκληρο τον κόσμο πολλές εταιρείες δεν άντεξαν και έκλεισαν. Έτσι και αυτή που δούλευε η Σοφία. Στην αρχή δούλευε από το σπίτι, γιατί έπρεπε να προσέχει και τα παιδιά που και αυτά εκπαιδεύονταν με εξ αποστάσεως εκπαίδευση. Ένα πρωί, όμως, ο υπεύθυνος του προσωπικού την πήρε τηλέφωνο και της ανακοίνωσε την απόφαση της εταιρείας. Θα

έδιωχναν το πενήντα τοις εκατό των υπαλλήλων. Θα έδιωχναν τους υπαλλήλους που δεν είχαν πολλά χρόνια υπηρεσίας. Μέσα σε αυτούς ήταν και η Σοφία.

Από τότε άρχισε ο Γολγοθάς της! Άρχισαν οι καυγάδες μέσα στο σπίτι. Όλοι περίμεναν από εκείνη τα πάντα. Όλα έπρεπε να περνούν από τα δικά της χέρια. Ο Νίκος είχε γίνει αυταρχικός και το χειρότερο, όταν δούλευε από το σπίτι ήθελε απόλυτη ησυχία, και όχι μόνο! Τον καφέ του στην ώρα του, το φρούτο του, το φαγητό του... Πολλές ήταν οι φορές που έκανε επίθεση στην Σοφία: «Όλη μέρα εσύ είσαι στο σπίτι, δεν δουλεύεις για να έχεις και απαιτήσεις», της έλεγε. Κάτι τέτοιες στιγμές η νεαρή γυναίκα ήθελε να βγει να βρει τις φίλες της να μιλήσουν, να βγάλει τον πόνο από μέσα της. Αλλά, έλα που δεν μπορούσε. Απαγορεύονταν οι επαφές! Απαγορεύονταν οι έξοδοι! Απαγορεύονταν... τα πάντα!

Πόσο εύκολα μπορούσε να αλλάξει ένας άνθρωπος, ζώντας κάτω από τέτοιες συνθήκες! Πόσο εύκολα μπορούσε να διαλυθεί μια οικογένεια! Η Σοφία ένιωθε εγκλωβισμένη στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού της. Να κάνει κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια...

- «Σου φωνάζω και δεν απαντάς!»
- «Συγγνώμη, Νίκο, δεν σε άκουσα».
- «Μήπως έχεις πάρει χρήματα από το πορτοφόλι μου, χωρίς να με ρωτήσεις;»
- «Φυσικά και όχι! Ούτε καν ξέρω πού είναι το πορτοφόλι σου».
- «Ελπίζω να μου λες αλήθεια, διότι δεν ξέρω κι εγώ τι θα γίνει!»

Η Σοφία βλέποντας τον Νίκο να φεύγει ένιωσε τα μάτια της να βουρκώνουν. Αυτό μας έλειπε να την έβγαζε και κλέφτρα. Όπως πάντα, καχύποπτος.

Το απόγευμα, ευτυχώς, πέρασε ήσυχα με τα παιδιά στον κήπο. Χωρίς καυγάδες, χωρίς φωνές. Μόνο το γέλιο τους ακουγόταν. Αυτό έδινε δύναμη στη Σοφία και γέμιζε το κενό που ένιωθε τους τελευταίους μήνες.

Στις ειδήσεις ανακοινώθηκαν και πάλι δυσάρεστα νέα για την πανδημία του κορονοϊού. 3 νεκροί και 637 νέα κρούσματα. Η κατάσταση χειροτέρευε μέρα με την μέρα. Όπως όλα έδειχναν, θα πήγαιναν σε δεύτερο lockdown. Αυτό γέμιζε θλίψη τη Σοφία.

- «Τώρα, σίγουρα θα μας κάνουν μείωση».
- «Τι λες, Νίκο; Σας έχουν πει για μείωση;»
- «Δεν καταλαβαίνεις πόσο σοβαρά είναι τα πράγματα; Μα πώς να καταλάβεις, αφού δεν δουλεύεις! Άι παράτα με κι εσύ!»

Η Σοφία έμεινε να κοιτάζει σαν άγαλμα και πάλι την πλάτη του που έφευγε. Πάλι αυτή έφταιγε; Πόσο είχε αλλάξει ο άνθρωπος που αγάπησε, που ερωτεύτηκε, που παντρεύτηκε...

Ο καιρός περνούσε αργά και βασανιστικά για τη Σοφία. Αυτή, χωρίς καθόλου εισόδημα, έκανε όποια εξοικονόμηση μπορούσε, για να μη ζητά συνεχώς χρήματα από τον σύζυγό της. Δεν ήθελε να ακούει συνέχεια το «Μην έχεις απαιτήσεις», «Είσαι όλη μέρα σπίτι», «Μόνο να ζητάς ξέρεις»... Μέρα με τη μέρα ένιωθε να απογοητεύεται όλο και περισσότερο.

Τα χειρότερα, όμως, ξεκίνησαν όταν μια μέρα ο Νίκος μπήκε στο σπίτι ουρλιάζοντας! Είχαν έρθει οι λογαριασμοί της Α.Η.Κ. και της Υδατοπρομήθειας. Πραγματικά πρώτη φορά τον έβλεπε έτσι. Της έριχνε την ευθύνη για την αύξηση στα ποσά και απειλούσε ότι δεν θα τα πλήρωνε και ας τους τα έκοβαν. Η Σοφία που ένιωθε την αδικία να την πλημμυρίζει του αντιμίλησε και, τότε αυτός γύρισε το χέρι του και την κτύπησε τόσο δυνατά, που αυτή έπεσε σχεδόν λιπόθυμη στο πάτωμα.

Αυτό ήταν, τελείωσαν όλα. Αυτός ο άνθρωπος έπρεπε να φύγει από την ζωή της. Όχι! Δεν γινόταν να φύγει, τα παιδιά, τι θα έλεγε στα παιδιά της; Τι θα έλεγε στους γονείς της; Τι θα έλεγε στους δικούς του γονείς; Δεν είχε δικαίωμα να πληγώσει τους ανθρώπους που αγαπούσε. Θα έκανε υπομονή.

Η Σοφία κάθε μέρα άλλαζε γνώμη. Τη μία μέρα έλεγε δεν πήγαινε άλλο θα χώριζε, την άλλη ότι θα έκανε υπομονή. Όλα ήταν μπερδεμένα στο μυαλό της. Ένιωθε ότι βρισκόταν εγκλωβισμένη σε ένα κλουβί και κανένας δεν μπορούσε να την βοηθήσει. Μίλησε στο τηλέφωνο με τη μητέρα της που της είπε όλες οι οικογένειες έχουν προβλήματα αλλά δεν χωρίζουν και να κάνει υπομονή. Μίλησε και με τη Μαρία, φίλη της από το δημοτικό, που της είπε να στείλει τον Νίκο στους γονείς του και να μην ανεχθεί ξανά ούτε σωματική αλλά ούτε λεκτική βία. Την πίεζε ακόμα να τον καταγγείλει στην Αστυνομία. Αντί να την βοηθήσουν οι συμβουλές των δικών τις ανθρώπων, την μπερδεψαν περισσότερο.

Πέρασαν δύο βδομάδες από την μέρα που ο Νίκος είχε για πρώτη φορά χαστουκίσει τη Σοφία. Ευτυχώς, δεν το ξαναδοκίμασε! Φυσικά η σχέση τους δεν ξαναέφτιαξε, ήταν σαν δύο ξένοι στο ίδιο σπίτι. Η Σοφία περνούσε όσο πιο πολύ χρόνο μπορούσε με τα παιδιά και αυτός τις περισσότερες ώρες έλειπε στη δουλειά. Ευτυχώς, δεν του είχαν μειώσει τον μισθό και ηρέμησε λίγο. Δούλευε, όμως, περισσότερες ώρες, χωρίς να χρεώνει την εταιρεία, για να τον βλέπουν με καλό μάτι.

Ένα πρωινό καθώς η Σοφία σιδέρωνε τράβηξε την προσοχή της ο τίτλος στην οθόνη της τηλεόρασης: «Η αποξένωση ζευγαριών και η βία στην οικογένεια εν μέσω πανδημίας». Δυναμώσε τον ήχο και άρχισε να παρακολουθεί.

Πόσες αλήθειες ακούστηκαν σ' αυτή την εκπομπή! Ραγδαία αύξηση στην ψυχολογική και σωματική βία, αύξηση διαζυγίων, αύξηση ανέργων και τόσα άλλα. Η Σοφία ένιωσε ανακουφισμένη και όχι γιατί αυτή περνούσε ρόδινα στη ζωή της, αλλά γιατί και άλλες γυναίκες περνούσαν τα ίδια και δεν ήταν η μόνη. Πολλοί έπαιρναν τηλέφωνο στην εκπομπή και ζητούσαν βοήθεια από τους ειδικούς που προσπαθούσαν με τις συμβουλές τους να δώσουν λύσεις στα προβλήματα των τηλεθεατών.

Η Σοφία το πήρε απόφαση. Έπρεπε να πείσει τον Νίκο να πάνε μαζί σε έναν σύμβουλο γάμου ή κάποιον ψυχολόγο. Σίγουρα θα υπήρχε μια λύση και γι' αυτούς. Έπρεπε να σώσουν τον γάμο τους. Ένιωθε ότι ο Νίκος την αγαπούσε ακόμα, αλλά οι καταστάσεις τον απομάκρυναν και δεν τον άφηναν να της το δείξει. Ο εγκλεισμός, να μην μπορείς να βγεις με την οικογένειά σου ή τους φίλους σου να διασκεδάσεις, να είσαι συνέχεια με τον φόβο ότι κάποια στιγμή θα χτυπήσει και την δική σου πόρτα ο κορονοϊός, να είσαι συνεχώς με την έγνοια ότι μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου ή να μειωθεί ο μισθός σου, όλα αυτά σκεφτόταν η Σοφία και δικαιολογούσε μέχρι σήμερα τις αντιδράσεις του Νίκου. Όλα αυτά την έκαναν να πιστεύει ότι, μόλις τελείωνε η πανδημία, θα γυρνούσαν στην παλιά όμορφη ζωή τους.

Συχνά έρχονταν στο μυαλό της οι εκδρομές και τα ταξίδια που έκαναν παλιά. Τα μεγάλα εορταστικά πάρτι με τους συγγενείς και τους φίλους. Όχι, δεν θα άφηνε κανένα κορονοϊό, καμία πανδημία να της χαλάσει ότι πιο πολύτιμο είχε, την οικογένειά της! Η Σοφία πείσμωνε, δεν θα τα έβαζε κάτω.

Δυσκολεύτηκε να πείσει τον Νίκο να πάνε σε κάποιο ειδικό. Ήταν ανένδοτος. Όταν, όμως, τον απείλησε ότι θα έφευγε από το σπίτι με τα παιδιά, αυτός άλλαξε αμέσως γνώμη. Ο Νίκος ήταν ένας πολύ καλός πατέρας και λάτρευε τα παιδιά του.

Πέρασε ένας μήνας και είχαν ήδη κάνει τρεις επισκέψεις στον ψυχολόγο. Φεύγοντας από το τρίτο ραντεβού ο Νίκος έπιασε την Σοφία από το χέρι. Η Σοφία ξαφνιάστηκε, αλλά δεν το έδειξε. Γύρισε το κεφάλι και του χαμογέλασε.

- «Συγγνώμη Σοφία, συγγνώμη για όλα!»

Η Σοφία δεν απάντησε. Του έσφιξε το χέρι και χαμογέλασε ικανοποιημένη. Αυτό ήταν αρκετό για την Σοφία. Το κενό που ένιωθε τόσο καιρό γέμισε ξανά με ευτυχία. Πίστεψε ξανά στον εαυτό της, αλλά πάνω από όλα πίστεψε ξανά στον άντρα που αγάπησε και παντρεύτηκε.

Η αγάπη νικά κάθε πανδημία και κάθε κακό σε κάθε οικογένεια!

**Μικρές Ιστορίες/Σύντομα Διηγήματα που έλαβαν διάκριση στην
3η Κατηγορία – Λύκεια και Τεχνικές Σχολές**

Ποτέ πιο πάνω από σένα. Ποτέ πιο κάτω. Πάντα δίπλα σου.

Ελισάβετ Βοσκού, 1^ο βραβείο

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Πολίνα Λιασίδου

Λύκειο Α' Εθνάρχη Μακαρίου Γ'

Κύπρος, 13 Μαρτίου 2020

Η Κυπριακή Κυβέρνηση προχωρεί στην ανακοίνωση των πρώτων μέτρων, σε μια προσπάθεια να αναχαιτίσει την εξάπλωση του κορονοϊού, ενός άορατου εχθρού, ενός μεταδοτικού ιού, που πλήττει ολόκληρο τον πλανήτη. Ο Γιάννης και η Σοφία, ένα νεαρό, αγαπημένο ζευγάρι, μένουν για λίγες στιγμές αμήχανοι, παρακολουθώντας το προεδρικό διάγγελμα... Και τώρα; Προσπαθούν για λίγη ώρα να επεξεργαστούν τα όσα άκουσαν, όμως και οι δύο προβληματίζονται έντονα για το πώς θα εξελιχθεί η ζωή και η καθημερινότητά τους από δω και πέρα: το σχολείο του παιδιού θα παραμείνει κλειστό, η Σοφία ως αρχιτέκτονας θα εξακολουθεί να εργάζεται, καθώς ο κατασκευαστικός τομέας θα παραμείνει ανοικτός, ενώ ο Γιάννης θα μένει σπίτι, εφαρμόζοντας την τηλε-εργασία, αφού η λογιστική εταιρεία στην οποία εργάζεται αποφάσισε να μην ανοίξει με τον συγκεκριμένο περιορισμό. Οι γονείς και των δύο, προκειμένου να προστατευθούν, θα πρέπει να παραμείνουν μακριά. Επομένως, πρέπει να αναλάβουν εξ ολοκλήρου το παιδί, χωρίς καμιά βοήθεια.

Αργά το βράδυ η Σοφία ανοίγει τη συζήτηση στον Γιάννη.

Σοφία: Κατάλαβες ότι θα πρέπει να αναλάβεις το παιδί... Τις επόμενες μέρες ο παιδικός σταθμός θα είναι κλειστός κι εγώ θα πρέπει να πηγαίνω στην νέα οικοδομή για επίβλεψη...

Γιάννης: Το κατάλαβα...

Σοφία: Θα τα καταφέρεις;

Γιάννης: Μην ανησυχείς... Όλα είναι υπό έλεγχο... (ο Γιάννης δεν ήθελε να δείξει την ανησυχία του.)

Μετά από λίγες στιγμές...

Γιάννης: Θα τηλεφωνήσω της μητέρας μου, να έρθει λίγο εδώ το πρωί...

Σοφία: Μα πώς; Η μητέρα σου δε γίνεται να έρθει... Λένε ότι ο ιός είναι επικίνδυνος για άτομα άνω των 60 ετών, γι' αυτό θα πρέπει να περιοριστούμε... Κι εξάλλου είναι παράνομο...

Γιάννης: Τι παράνομο; Δεν θα κάνουμε δα και κανένα έγκλημα...

Σοφία: Καλά, εσύ δεν έλεγες ότι όλα είναι υπό έλεγχο;

Γιάννης: Εννοείται! Μια μικρή βοήθεια ήθελα, αλλά τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν χρειάζεται, μπορώ και μόνος μου... Ευκολάκι...

Σοφία: Το ελπίζω... Αύριο θα φύγω στις 6.30 απ' το σπίτι. Ξύπνα τον Αλέξανδρο στις 7.30, για να μπορέσει να κοιμηθεί και λίγο το μεσημέρι. Να του ετοιμάσεις το πρωινό του... (η Σοφία συνεχίζει να δίνει οδηγίες για τη φροντίδα του παιδιού).

Γιάννης: Χμμμ... Μήπως ξέχασες κάτι;

Σοφία: Τι;

Γιάννης: Θα δουλεύω κιόλας, πώς θα τα προλάβω όλα αυτά;

Σοφία: Όπως δουλεύω κι εγώ στον υπολογιστή, όταν επιστρέφω από τη δουλειά... Πώς κάνω τα σχέδια μου;

Γιάννης: Εεε, δεν είναι το ίδιο...

Σοφία: Τι εννοείς; Δεν είναι το ίδιο! Είναι ακριβώς το ίδιο!

Γιάννης: Δεν ξέρω... Εσύ το έχεις συνηθίσει... Κι εξάλλου, είσαι γυναίκα... Εγώ δεν τα καταφέρνω τόσο καλά με το παιδί!

Σοφία: Και τι σημαίνει είμαι γυναίκα; Δεν εργάζομαι κι εγώ, όπως εσύ; Το παιδί δηλαδή είναι μόνο δική μου ευθύνη;

Γιάννης: Εεεε, τι θέλεις να κάνω; Να παρατήσω τη δουλειά και να βάλω την ποδιά;

Η Σοφία, εκνευρισμένη, δεν απαντά...

Την επομένη μέρα, η ίδια πηγαίνει στη δουλειά κι ο Γιάννης αναλαμβάνει τα νέα του καθήκοντα: εργασία και παιδί!

Το πρωί ξεκίνησε δυναμικά, ετοίμασε το πρωινό στον Αλέξανδρο, που ήταν ενθουσιασμένος που έμεινε στο σπίτι με τον μπαμπά. Έπαιξε λίγο μαζί του, ωστόσο έπρεπε να ξεκινήσει να εργάζεται στον υπολογιστή του. Σύντομα, όμως, άρχισαν τα προβλήματα... Τους ισολογισμούς στον υπολογιστή διέκοπτε συνεχώς η αλλαγή της πάνας, το φαγητό και το κλάμα του μωρού που ήθελε παιχνίδι... Ήταν μια εξουθενωτική μέρα και ο Γιάννης δεν κατάφερε να ολοκληρώσει, εντέλει, καμιά από τις επαγγελματικές του εκκρεμότητες. Είχε αγχωθεί αρκετά, αλλά προσπαθούσε να παραμείνει ψύχραιμος.

Ξαφνικά ακούει κλειδιά στην πόρτα! «Η Σοφία!!!» σκέφτεται γεμάτος ανακούφιση... «Επέστρεψε πιο νωρίς... Ευτυχώς, Θεέ μου...». Πράγματι, η Σοφία σήμερα κατάφερε να ξεμπερδέψει πιο νωρίς από τη δουλειά.

Σοφία: Γειαααα σας... Πώς πέρασαν τα αγόρια μου σήμερα;

Γιάννης: Καλά, πάρα πολύ καλά! (Απέφευγε να δείξει το άγχος του...)

Σοφία: Με τη δουλειά πώς τα πήγες; Τα κατάφερες;

Γιάννης: Μπα..., δεν πρόλαβα να κάνω σχεδόν τίποτα...

Σοφία: Μα εσύ δεν έλεγες ότι ήταν ευκολάκι...;

Γιάννης: Ναιιι, είναι. Απλά, όπως ξέρεις, ήταν η πρώτη μέρα, κι όσο να' ναι χρειαζόμασταν την προσαρμογή μας... Όλα καλά!

Σοφία: Ωραία! Θα τα βρείτε στην πορεία, είμαι σίγουρη γι' αυτό! Εν τω μεταξύ, η προϊσταμένη μας μάς ανακοίνωσε ότι θα χρειαστεί να μένουμε μέχρι τις 5 στη δουλειά, για τις επόμενες μέρες...

Γιάννης: Αααα..., αυτό μας έλειπε τώρα!

Σοφία: Δεν μπορούσα να αρνηθώ...

Ο Γιάννης συνεχίζει για όλη τη βδομάδα να προσέχει το παιδί τις πρωινές ώρες. Έχει πραγματικά διαλυθεί, δεν έχει καταφέρει ακόμη να διευθετήσει ορισμένες επαγγελματικές εκκρεμότητες και αναγκάζεται να ζητήσει άδεια από τη δουλειά για δυο μέρες, χωρίς να το αναφέρει στη Σοφία, αφού δεν ήθελε να της δείξει ότι δεν τα βγάζει πέρα... Προσπαθεί να οργανώσει την καθημερινότητά του, συνδυάζοντας δουλειά και παιδί, όμως σύντομα αντιλαμβάνεται ότι αδυνατεί να ανταπεξέλθει. Τελικά, μετά από λίγες μέρες, η εταιρεία ανακοίνωσε ορισμένες απολύσεις εργαζομένων, λόγω της οικονομικής πίεσης που προκάλεσε η πανδημία. Ο Γιάννης που είχε πρόσφατα προσληφθεί στην εταιρεία αυτή, ήταν από τους πρώτους που απολύθηκαν. Η Σοφία του συμπαραστέκεται και τον στηρίζει, ελπίζοντας πως μόλις ξεπεραστεί το πρόβλημα της πανδημίας, θα είναι πολύ πιο εύκολο να βρει δουλειά. Μέχρι τότε, όμως, θα φροντίζει το παιδί στο σπίτι. Ο Γιάννης εξακολουθεί να αντιμετωπίζει δυσκολίες, παρόλο που δεν εργάζεται... «Δεν είναι εύκολη υπόθεση το μέγλωμα ενός παιδιού», μονολογεί συχνά.

Έτσι, αποφασίζει να αποταθεί στη μητέρα του για βοήθεια, χωρίς φυσικά να το αποκαλύψει στη σύζυγό του. Από την πρώτη κιόλας στιγμή που επικοινωνεί μαζί της, η κ. Ντίνα, αναλαμβάνει δράση. Καθημερινά, μόλις φεύγει η Σοφία από το σπίτι, ο Γιάννης τηλεφωνεί και καταφθάνει η μητέρα του. Αναλαμβάνει το παιδί και ο ίδιος ενημερώνεται για τις εξελίξεις που αφορούν τη μετάδοση του ιού, ενώ παράλληλα αναζητεί εργασία από τις αγγελίες. Η Σοφία πρόσεξε, εν τω μεταξύ, πως το σπίτι το τελευταίο διάστημα ήταν οργανωμένο και καθαρό όταν επέστρεφε, κάτι που την ευχαρίστησε και την έκανε να αισθάνεται τύψεις που αδίκησε τον σύζυγο της... Έτσι, ένα βράδυ του έδειξε την ικανοποίησή της.

Σοφία: Γιάννη, μπορώ να πω, πως δε σου το 'χα... Τις τελευταίες μέρες με εκπλήσσεις... Το σπίτι είναι καθαρό και φαίνεται πως εσύ και το παιδί τα καταφέρνετε χάρμα...

Γιάννης: Είδες, αγάπη μου; Θέληση να υπάρχει και όλα γίνονται...

Η Σοφία ευχαριστημένη αραιώσε και τα συχνά τηλεφωνήματα στο σπίτι, καθώς πίστευε πως ο Γιάννης βρήκε τους ρυθμούς με το παιδί και όλα πήγαιναν ρολόι...

Μετά από λίγες μέρες, όμως, καθώς η Σοφία βρισκόταν στη δουλειά, αντιλήφθηκε πως ξέχασε το κινητό της στο σπίτι. Επιστρέφει, λοιπόν, πίσω για να το πάρει. Όταν σταθμεύει έξω από το σπίτι βλέπει το αυτοκίνητο της κυρίας Ντίνας... Παραξενεύεται, ωστόσο, σκέφτεται ότι μάλλον θα ήρθε για να φέρει κάτι στον Γιάννη. Αποφασίζει να μην κατέβει και πηγαίνει στη δουλειά. Από εκεί τηλεφωνεί στον σύζυγό της, ο οποίος δεν αναφέρει την επίσκεψη της μητέρας του. Το βράδυ η Σοφία ανοίγει τη συζήτηση.

Σοφία: Τι να κάνουν άραγε οι γονείς σου; Όλη μέρα μόνοι τους στο σπίτι! Σίγουρα θα πεθύμησαν τον Αλέξανδρο... Λες να τους πάρουμε μια βιντεόκληση, για να δουν και το παιδί;

Γιάννης: Ε, δεν βαριέσαι τώρα... Τέτοια ώρα θα κοιμούνται...

Σοφία: Μα τι λες; Είναι μόνο 8.30. Ο πατέρας σου σίγουρα θα παρακολουθεί τις Ειδήσεις....

Γιάννης: Ε, αυτό λέμε... Δεν θα έχουν διάθεση τώρα..

Σοφία: Εντάξει, κι αύριο μέρα είναι...

Η Σοφία παραξενεύεται που ο Γιάννης δεν έχει αναφέρει κάτι για την επίσκεψη της μαμάς του. Την επόμενη μέρα φεύγει για τη δουλειά. Όμως, μετά από περίπου δυο ώρες, επιστρέφει στο σπίτι, όπου βλέπει και πάλι σταθμευμένο το αυτοκίνητο της κυρίας Ντίνας... Αποφασίζει, λοιπόν, να πάρει τηλέφωνο τον Γιάννη. Μιλούν για το παιδί και αυτός δεν αναφέρει τίποτα για τη μαμά του... Αρχίζει να καταλαβαίνει τι συμβαίνει... «Όστε, έτσι...», μονολογεί... «Γι' αυτό επικρατεί στρατιωτική τάξη στο σπίτι! Και λέω...πώς κατάφερε να σιδερώσει τα ρούχα τόσο καλά; Πώς δεν το κατάλαβα νωρίτερα; Και η κυρία Ντίνα; Δεν σκέφτηκε την υγεία της; Δεν είπε κουβέντα ο Γιάννης. Είναι πολύ καλά οργανωμένο το σχέδιο... Αλλά, δεν θα μείνει έτσι. Θα του δώσω ένα μάθημα...»

Μετά από πολλή σκέψη, αποφασίζει να καλέσει την Αστυνομία. Καταγγέλλει ότι καθημερινά το σπίτι τους δέχεται επισκέψεις. Ο αστυνομικός της γειτονιάς επισκέπτεται την ίδια κιάλας μέρα το σπίτι. Κτυπά το κουδούνι και η κ. Ντίνα ανοίγει την πόρτα κρατώντας το μωρό αγκαλιά...

Αστυνομικός: Κυρία μου, το ονοματεπώνυμό σας;

Κυρία Ντίνα: Γιατί; Τι έγινε; Συμβαίνει κάτι;

Αστυνομικός: Εσείς τι λέτε, κυρία μου; Διαμένετε σε αυτό το σπίτι;

Κυρία Ντίνα: Δεν καταλαβαίνω την ερώτησή σας.

Αστυνομικός: Η ερώτηση μου είναι απλή. Αυτό είναι το σπίτι σας;

Εκείνη την ώρα καταφθάνει και ο Γιάννης.

Γιάννης: Τι συμβαίνει κύριε; Είναι η μητέρα μου και αυτό είναι το σπίτι μου...

Αστυνομικός: Κύριε, σας πληροφορώ ότι καταγγέλλεστε για παραβίαση των μέτρων περιορισμού της κυβέρνησης για αντιμετώπιση της πανδημίας και θα σας επιβληθεί και το ανάλογο πρόστιμο.

Γιάννης: Μα, κύριε... Μένουμε μαζί με τη μητέρα μου, κάτω από την ίδια στέγη...

Εκείνη την ώρα καταφθάνει και η Σοφία. Ανέμελη. Παριστάνει ότι είχε ξεχάσει έναν φάκελο και επέστρεψε για να τον πάρει.

Σοφία: Τι συμβαίνει εδώ;

Αστυνομικός: Ποια είστε εσείς, κυρία μου;

Γιάννης: Είναι η σύζυγός μου...

Αστυνομικός: Κυρία μου, σήμερα το πρωί δεχθήκαμε μια καταγγελία για παραβίαση των μέτρων περιορισμού. Καταγγεληθήκατε ότι καθημερινά δέχεστε επισκέψεις στο σπίτι σας, αψηφώντας τον κίνδυνο μετάδοσης του ιού.

Σοφία: Μα τι λέτε τώρα, κύριε μου; Εμείς δεν δεχθήκαμε κόσμο στο σπίτι εδώ και έναν μήνα! Στο σπίτι μόνο εγώ, ο σύζυγός μου και το παιδί μένουμε...

Αστυνομικός: Και η κυρία;

Σοφία: Η κυρία είναι η πεθερά μου... Αλήθεια, μητέρα, τι γυρεύετε εδώ;

Αστυνομικός: Μα, αφού μένει μαζί σας...

Σοφία: Όχι, δεν μένει μαζί μας... Το σπίτι της είναι δυο τετράγωνα παρακάτω...

Η Σοφία παριστάνει ότι δεν βλέπει τον Γιάννη που της κάνει νόημα να μη μιλήσει...

Αστυνομικός: Όστε, κύριοι..., ψεύδεσθε ασυστόλως! Να ξέρετε πως θα καταγγεληθείτε για παραπλάνηση του αστυνομικού οργάνου και θα χρειαστεί να με ακολουθήσετε στο Τμήμα.

Σοφία: Γιάννη, τι είναι αυτά που λέει; Δεν καταλαβαίνω...

Ο Γιάννης, τότε, απελπισμένος, παραδέχεται πως η μητέρα του επισκεπτόταν καθημερινά το σπίτι, για να τον βοηθά, καθώς ο ίδιος αδυνατούσε να εργαστεί και να φροντίζει παράλληλα το παιδί... Δεν μπορεί καν να κοιτάξει τη Σοφία στα μάτια... Η κυρία Ντίνα αρχίζει να κλαίει... Ο Γιάννης ακολουθεί τον αστυνομικό στο Τμήμα.

Η Σοφία ρωτά την πεθερά της: Γιατί το κάνατε αυτό; Δεν καταλαβαίνω... Πρώτα-πρώτα, θέσατε τη ζωή σας σε μεγάλο κίνδυνο και, έπειτα, δεν καταλαβαίνω γιατί...

Κυρία Ντίνα: Τι, γιατί, Σοφία; Μπορεί να κρατήσει ένας άνδρας το παιδί;

Σοφία: Τι εννοείς, κυρία Ντίνα; Είναι το παιδί του, πώς δεν μπορεί;

Κυρία Ντίνα: Δεν είναι δουλειά αυτή για έναν άνδρα! Κι εσύ, έπρεπε να ζητήσεις μια άδεια...

Σοφία: Μα, πώς να ζητήσω άδεια; Ο Γιάννης απολύθηκε και θα κινδύνευα κι εγώ να χάσω τη δουλειά μου...

Κυρία Ντίνα: Ε, και τι; Να δουλεύει η γυναίκα και ο άνδρας να μένει στο σπίτι; Σε παρακαλώ, Σοφία... δεν γίνονται αυτά τα πράγματα! Πού ξανακούστηκε;

Σοφία: Ας ακουστεί τώρα... Τι σημασία έχει, γυναίκα ή άνδρας; Έτυχε ο Γιάννης να χάσει τη δουλειά του και έπρεπε να δουλέψω εγώ... Δεν είναι και τόσο δύσκολο να μείνει στο σπίτι και να προσέχει το παιδί του...

Κυρία Ντίνα: Μα, είναι άνδρας!

Σοφία: Μα, πρέπει να καταλάβετε ότι οι καιροί άλλαξαν... Οι γυναίκες μορφώνονται και καταξιώνονται, δεν πρέπει η θέση μας να είναι στο σπίτι ή έστω κι αν εργαζόμαστε να επωμιζόμαστε όλες τις ευθύνες του σπιτιού και των παιδιών... Είναι άδικο... Είστε κι εσείς γυναίκα, είστε μητέρα, πρέπει να με καταλάβετε...

Κυρία Ντίνα: Τι να σου πω, παιδί μου... Εγώ δούλευα σ' όλη μου τη ζωή, μεγάλωσα τα παιδιά μου κι ο άνδρας μου μου τα είχε όλα έτοιμα... Έτσι, μάθαμε εμείς. Πρώτα και τη δική σου μητέρα, τα ίδια θα σου πει...

Σοφία: Το ξέρω πως τα ίδια θα μου πει και αυτό είναι το τραγικό... Πρέπει να συνειδητοποιήσετε, επιτέλους, ότι εμείς οι ίδιες πρέπει να διεκδικούμε τα δικαιώματά μας, και όχι οι ίδιες οι γυναίκες να εμμένουν σε αυτόν τον τρόπο σκέψης... Ο Γιάννης έτυχε να μείνει στο σπίτι και θα μπορούσε να φροντίσει το παιδί... Είναι υποτιμητικό, λοιπόν, αυτό για έναν άνδρα; Και, τότε, γιατί δεν είναι υποτιμητικό για μια γυναίκα; Και τώρα, κοιτάξτε τι έγινε... Μας κατήγγειλαν... Ο Γιάννης είναι στο Τμήμα, μόνο και μόνο, γιατί δεν είναι δουλειά ενός άνδρα να φροντίζει το παιδί του....

Εν τω μεταξύ είχε επιστρέψει από το Τμήμα ο Γιάννης κι είχε σταθεί εκεί κοντά στην πόρτα, ακούγοντας τα τελευταία λόγια των δύο γυναικών... Καταλαβαίνει ακριβώς τι θέλει να πει η Σοφία και επεμβαίνει...

Γιάννης: Μητέρα, η Σοφία έχει δίκαιο... Θα μπορούσα να κάνω κι εγώ μια προσπάθεια, αλλά, η αλήθεια είναι πως και εγώ πίστευα πως εμείς οι άνδρες δεν κάνουμε να ασχολούμαστε με τα οικιακά. Βλέπεις μεγαλώσαμε με αυτήν τη νοοτροπία, δεν θα άξιζε, όμως, στη Σοφία να αφήσει τη δουλειά της, για την οποία πάλεψε τόσο πολύ. Δεν είναι δίκαιο!

Η Σοφία συγκινείται με τα λόγια του συζύγου της. Η αλήθεια είναι πως δεν το περίμενε!

Η κυρία Ντίνα προβληματίζεται έντονα και μένει αμήχανη για κάποιες στιγμές... Έπειτα από λίγο λέει: Δεν ξέρω, τι να πω; Μπορεί να έχετε και δίκαιο... Εμείς, πάντως, με άλλες αρχές μεγαλώσαμε...

Γιάννης: Ε, τότε, είναι καιρός αυτές οι αρχές να αλλάξουν...

Εύθραυστες ισορροπίες

Αντριάνα Σταυροπούλου, 2^ο βραβείο

Υπεύθυνος εκπαιδευτικός: Γιώργος Χαραλάμπους

Λύκειο Κύκκου Β΄

«[...] Η αύξηση των κρουσμάτων και η πίεση που δέχεται το Σύστημα Υγείας, λόγω του μεγάλου αριθμού νοσηλειών, επιβάλλουν τη λήψη δύσκολων αποφάσεων και δραστικών μέτρων». Έβρεχε, όταν πρωτακούστηκαν οι φήμες. Κι έβρεχε, όταν τις επιβεβαίωσε ο Υπουργός Υγείας. Δεν έφτανε το άγχος μου που θα ξαναμπούμε καραντίνα, έγινα και μούσκεμα καθώς επέστρεφα από το σχολείο, λες και μου έκανε πλάκα το σύμπαν. Οι συμμαθητές μου ήδη κάνουν σχέδια για εκείνο το ένα επιτρεπόμενο μήνυμα μετακίνησης. Εμένα με ρώτησε κανείς, όμως;

Γυρνώ σπίτι και βρίσκω τον μπαμπά ένα με την τηλεόραση, ώστε να μην χάσει λέξη από τα καινούρια μέτρα. Κουνάει νευρικά το δεξί του πόδι και ανοιγοκλείνει συνεχώς τα μάτια του, όπως κάνει πάντα όταν αγχώνεται. Δεν μπορώ παρά να συμμεριστώ την αγωνία του και να θυμηθώ στις αρχές της πρώτης καραντίνας πώς ήτανε όταν έμαθε πως έπρεπε να αποχωριστεί τη μεγάλη του αγάπη: την αλυσίδα των καφετεριών του. Α! Δεν έχει υπάρξει άλλος τόσο ερωτευμένος όσο ο μπαμπάς με τη δουλειά του. Και δεν τον αδικώ. Ξεκίνησε από ένα μικροσκοπικό δωμάτιο και κατέληξε με την αλυσίδα των πιο πετυχημένων καφετεριών στην πόλη. Έτσι γνώρισε τη μαμά. Δεν θα βαρεθώ ποτέ την ιστορία τους, που η μαμά πήγαινε κάθε απόγευμα όταν σχολούσε στη μικρή καφετέρια του, για να ξεχάσει τον δραχμοφονιά ανώτερό της, και ο μπαμπάς την κέρδισε με τους «κερασμένους από το μαγαζί» καφέδες του. Ο αδελφός μου το θεωρεί πολύ γλυκανάλατο, αλλά εμένα μ' αρέσει. Όταν αναγκάστηκε, λοιπόν, να κλείσει δυο από τα καταστήματά του, τα έκλαψε σαν να έχανε παιδί. Δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά όμως, αφού στην πρώτη καραντίνα με το κλείσιμο των «χώρων εστίασης», όπως λένε οι ειδήμονες, έμειναν μόνο τα έξοδα.

Συνεχίζω να τον παρατηρώ, καθώς το πρόσωπό του σκοτεινιάζει περισσότερο από τον βροχερό ουρανό έξω. Αυτό το νευρικό τικ και η συννεφιασμένη έκφρασή με μεταφέρουν κατευθείαν στο προηγούμενο lockdown. Τότε μάθαμε ότι η μαμά πήρε αύξηση· χαριστική βολή για τον μπαμπά. Γιατί, η μαμά ποτέ δεν περνούσε καλά στη δουλειά της. Αγχωμένη έφευγε για το γραφείο, εκνευρισμένη γυρνούσε και μόνη παρηγοριά ήταν η μέρα της άδειάς της.

Εντάξει, και το θέατρο.

Η μαμά είναι μεγάλη ηθοποιός, και μετά από κάθε παράσταση της όλο και κάποιος βρισκόταν να τη διαβεβαιώσει ότι θα διέπρεπε στο επαγγελματικό θέατρο. «Δεν είναι εποχή να αφήνεις τη δουλίτσα σου και τον σταθερό μισθό για να καταπιαστείς με τα καλλιτεχνικά. Και στην ηλικία μου αρκετό είναι το ερασιτεχνικό», επέμενε, αν και νομίζω ότι προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της.

Έτσι, όταν έκλεισαν τα θέατρα, αναγκαστικά το έριξε στη δουλειά, με μεγαλύτερο ζήλο από πριν, μιας και τα μέτρα επέτρεπαν να δουλεύει από σπίτι και να μην πηγαίνει στο καταθλιπτικό της γραφείο. Αναμενόμενο ήταν, λοιπόν, να πάρει αύξηση, όμως αντί να ανοίξουμε τις σαμπάνιες, ανοίξαμε τις πόρτες των δωματίων μας και κλειστήκαμε μέσα.

Τι ειρωνεία! Ο μπαμπάς να χάνει τη λατρεμένη δουλειά του και η μαμά να παίρνει αύξηση, ενώ την απεχθάνεται. Αυτή την πικρή ειρωνεία δεν χώρεσε το πολιτισμένο σπιτικό μας.

Δεν αντέχω να παρακολουθώ τον μπαμπά σε αυτή την κατάσταση, γι' αυτό βάζω αθλητικά και χάνομαι στον δρόμο. Αν μου έλεγαν πως μερικές εβδομάδες εγκλεισμού θα με μετέτρεπαν σε πρώτης τάξεως δρομέα, θα γελούσα. Είναι σαν να πέρασαν αιώνες από τότε που οι δραστηριότητές μου περιορίζονταν αποκλειστικά στο διάβασμα, αφού όπως λέει και η μαμά «η δουλειά του μαθητή είναι πάντα να διαβάζει», και στις συχνές εξόδους με την κολλητή μου, ενώ αυτή ήταν η ζωή μου λίγους μήνες πριν. Δεν κοροϊδεύω τον εαυτό μου βέβαια: δεν ξεκίνησα να παίρνω τους δρόμους ξαφνικά με στόχο την «αναμφισβήτητη σωματική ευεξία» ή ό,τι άλλο γράφουν οι ιστοσελίδες για το τρέξιμο. Να φύγω μακριά ήθελα, έστω για λίγο. Έξω, αν και σταμάτησε η βροχή, ο ήλιος δεν μας κάνει την τιμή να εμφανιστεί αυτό το απόγευμα του Δεκέμβρη, λίγο πριν την αναγκαστική και πάλι «διακοπή της κανονικότητάς μας». Η δύναμη με την οποία τρέχω μέσα στο μισοσκόταδο μου φέρνει στο μυαλό τις μνήμες της προηγούμενης καραντίνας. Και τότε έτρεχα καθημερινά, σαν τρελή, χωρίς προορισμό.

Ίσως, αν έτρεχε κι ο μπαμπάς, θα άντεχε ευκολότερα τις αλλαγές... ή είμαι εγώ πολύ αφελής, μα πραγματικά πίστεψα πως ο εγκλεισμός τον κατέστρεψε. Αναγκαστικά έμεινε όλη μέρα σπίτι και, αφού ήταν ο μόνος χωρίς συγκεκριμένη εργασία, φρόντιζε το σπίτι, κάτι που συνήθως το έκανε η μαμά. Είχε έρθει η ώρα, όμως, να ξεχάσουμε τις συνήθειές μας. Πριν από την πανδημία δεν τρώγαμε ποτέ όλοι μαζί το μεσημέρι, αφού ο καθένας είχε διαφορετικό πρόγραμμα και έτσι το βραδινό καθιερώθηκε ως σημείο αναφοράς μας. Ήταν η ώρα που ο μπαμπάς μοιραζόταν τον ενθουσιασμό για τη δουλειά του, ενώ ηρεμούσε τη μαμά από την ένταση του γραφείου της, ήταν η στιγμή που τους έδινε αναφορά για τη σχολική μου πρόοδο και ο Άδωνης παραπονοιόταν για τους καθηγητές του. Μα, μια εβδομάδα καραντίνας ήταν αρκετή για να αλλάξει την κατάσταση. Ο μπαμπάς, έκανε όπως τον φυλακισμένο, όταν επιμελούνταν τα του

σπιτιού, σκεπτόμενος ότι υπό διαφορετικές συνθήκες θα βρισκόταν στις καφετέριές του. Το «ιερό» βραδινό γινόταν όλο και πιο άβολο, μέχρι που...

- Είναι κρύο το φαγητό!

- Ας ερχόσουν νωρίτερα.

- Ο καθηγητής φταίει. Αφού ξέρεις ότι δεν τελειώνει ποτέ στην ώρα του, γιατί δεν το έφτιαξες αργότερα;

Αν γνώριζα ότι το σχόλιο του αδελφού μου θα γινόταν η αφορμή που αναζητούσε ενδόμυχα ο μπαμπάς, θα είχα προτείνει να παραγγείλουμε απ' έξω. Ξαφνικά, ο μπαμπάς πετάχτηκε από τη θέση του και πέταξε αστραπιαία το φαγητό με την κατσαρόλα στα σκουπίδια, ενώ ταυτόχρονα άρχισε να ωρύεται και να βρίζει. Δεν τον είχαμε ξαναδεί σε αυτήν την κατάσταση και όλοι βουβαθήκαμε. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας, ξεκίνησε να σπάει πιάτα, ουρλιάζοντας πως σίγουρα δεν τα καθάρισε καλά και θα παραπονιόμασταν. Οι επόμενες μέρες φρόντισαν να εξανεμίσουν τις ελπίδες μου ότι αυτό ήταν ξέσπασμα της στιγμής. Μετά το πρώτο σοκ, προσπαθήσαμε με τον Άδωνη να αντιδράσουμε και να τον κάνουμε να ηρεμήσει. Γρήγορα σταματήσαμε, όμως, γιατί σταδιακά χειρότερη η κατάσταση: ούρλιαζε συνεχώς και σέρβιρε προσβολές, όπως σέρβιρε κάποτε καφέδες.

Πολλά από εκείνα που έλεγε δεν τα θυμάμαι, σαν να κλείδωσε ακούσια ο εγκέφαλός μου για να με προστατεύσει, ενώ άλλα χώθηκαν σαν φαντάσματα στις σκοτεινές γωνίες του μυαλού μου και τώρα φοβάμαι μην βγουν στην επιφάνεια. Βέβαια, αυτό που δεν ξεχνώ είναι τα βράδια, που έμενα ξάγρυπνη κλαίγοντας, ώσπου να δω την Ανατολή, τη γέννηση μιας νέας μέρας. Καινούρια μέρα μεν, δυσκολότερη δε, ειδικά από τη στιγμή που ο μπαμπάς μέσα στα νεύρα του έσπασε κατά λάθος ένα βραβείο, που του είχε απονεμηθεί για την ποιότητα της δουλειάς του και χρειάστηκε κάποιον να κατηγορήσει. Παρ' όλα αυτά ο κύριος στόχος δεν ήμασταν εμείς, αλλά η μαμά, που αν και αρχικά προσπάθησε να τον λογικεύσει, τελικά απέδειξε πως τα μαθήματα θεάτρου δεν πήγαν χαμένα. Όποτε ο μπαμπάς την κατηγορούσε με πάθος για κάτι ή έψαχνε αφορμή για να εκτονωθεί, συχνά κάνοντας αναφορές στην «άδικη» αύξησή της, εκείνη κρατούσε μια αξιοθαύμαστη ψυχραιμία, σαν να έδινε παράσταση. Όσο ο μπαμπάς άστραφτε και βροντούσε, τόσο η μαμά γινόταν πιο ανέφελη και σιωπηλή. Ακόμα φέρνω στη μνήμη μου το ανεξιχνίαστο μειδίαμά της, που θα έκανε τη Τζοκόντα να ζηλεύει και τον Ντα Βίτσι να κοκκινίζει! Η φαινομενική γαλήνη της, ίσως, τελικά ερμηνευόταν ως προσπάθεια να ξεγλιστρήσει σε έναν πιο ηλιόλουστο κόσμο, μέχρι να κοπάσει η καταιγίδα. Ευχαριστώ τον Θεό, όμως, που δεν την άφησε να απομακρυνθεί υπερβολικά και να χαθεί.

Εμένα από την άλλη δεν με χωρούσε ο τόπος. Έπαιρνα τους δρόμους και εύλογα αναρωτιόταν η φίλη μου, γιατί σταμάτησα να επικοινωνώ. Μα τι να έλεγα; Ότι το σπίτι μου είχε μετατραπεί σε εμπόλεμη ζώνη, με τα πυρά να εξαπολύονται μόνο από το ένα στρατόπεδο; «Στρατόπεδο»... Τώρα ακούγεται αστείο, αλλά έτσι ήταν. Ένα απειλητικό στρατόπεδο ο μπαμπάς, ένα ανεξερεύνητο η μαμά και ένα αναπάντεχο ο αδελφός μου και εγώ. Κι αυτό το τελευταίο ήτανε που μας έσωσε ουσιαστικά. Ο αδελφός μου... πόσο με νευρίαζε παλιά! Μόνο δύο χρόνια μεγαλύτερός μου, οπότε ήμασταν και στο ίδιο σχολείο. Εγώ τον επισκίαζα στα μαθήματα κι αυτός, όντας εξωστρεφής και ιδιαίτερα όμορφος, με ξεπερνούσε στη δημοτικότητα. Ζηλεύαμε κρυφά ο ένας τον άλλον, γι' αυτό πάντα καταλήγαμε να τσακωνόμαστε και έτσι κάναμε άτυπη συμφωνία να μην έχουμε πολλές επαφές. Η καραντίνα, όμως, είχε άλλα σχέδια και η επιλογή ήταν μια: να αποκαταστήσουμε μαζί την ισορροπία της μικρής μας οικογένειας.

Αυτό φυσικά, δεν έγινε αμέσως.

Καταρχάς, ο Άδωνης πέρασε τον πρώτο καιρό του εγκλεισμού σε μια ατμόσφαιρα κατάθλιψης, θρηνώντας τη χαμένη του λατρεία, τον χορό! Κλεινόταν στο δωμάτιό του και πενθούσε μισοτελειωμένες χορογραφίες και ακυρωμένους αγώνες, ενώ αν του έλεγε κάποιος πως το κλείσιμο των σχολών δεν είναι σημαντική παράπλευρη απώλεια της πανδημίας, έκανε μέρες να του ξαναμιλήσει. Όταν ξεκίνησαν τα ξεσπάσματα του μπαμπά, άρχισε να διαβάζει δίχως αύριο, πράγμα αξιοπερίεργο, διότι ποτέ άλλοτε δεν είχε ιδιαίτερο καημό για τα μαθήματα, κι ας ήταν τελειόφοιτος. Ύστερα, μου εξήγησε ότι η ουρανοκατέβατη δίψα για μάθηση πήγαζε από την επιθυμία του να περάσει σε πανεπιστήμιο του εξωτερικού και να φύγει από το σπίτι. Φαίνεται ότι δεν ήμουν η μόνη τελικά, αλλά όλοι είχαμε τάσεις φυγής εκείνη την περίοδο.

Σαν χθες θυμάμαι που, ενώ ο μπαμπάς έκανε έναν από τους παθιασμένους μονολόγους του με μοναδικό ακροατήριο τη μαμά, πήγα στο δωμάτιο του αδελφού μου και τον ρώτησα μήπως ήθελε βοήθεια στα μαθήματά του. Πρέπει να νόμισε ότι η καραντίνα είχε παρενέργειες, αλλά εγώ θα έκανα οτιδήποτε για να ξεχαστώ τη δεδομένη στιγμή. Και, έτσι, ανακαλύψαμε τον σύμμαχό μας ο ένας στο πρόσωπο του άλλου, ειδικά αφού λίγο αργότερα ακούσαμε τη μαμά να συζητά ψιθυριστά στο τηλέφωνο για δικηγόρους και διαζύγια. Το ρολόι έδειχνε 7 και 54 μ.μ. και η καρδιά μας έδειχνε πως αν δεν κάνουμε κάτι, σύντομα θα βρισκόμασταν αντιμέτωποι με τα συντρίμια του σπιτιού μας... Εκείνο το βράδυ θα μου μείνει αξέχαστο, γιατί μπορεί η Ρώμη να μην κτίστηκε σε μια μέρα, σύμφωνα με το γνωμικό, αλλά εμείς καταστρώσαμε το σχέδιό μας εν μία νυκτί, και εκεί εναποθέσαμε τις ελπίδες μας.

Την επομένη, ο μπαμπάς έσκισε ένα βιβλίο μου, γιατί «δεν ήταν εκεί η θέση του και μόνο όταν μάθω να προσέχω τα πράγματά μου, θα καταφέρω κάτι αξιόλογο στη ζωή μου».

Συγκρατήθηκα και του πρότεινα διστακτικά να βοηθήσει με την εργασία μου για τη διαφήμιση των επιχειρήσεων. Τέτοια εργασία δεν υπήρχε στην πραγματικότητα, αλλά όταν άκουσε το θέμα, σχεδόν χαμογέλασε. Περάσαμε τις επόμενες ώρες να μου αναλύει πώς κατάφερε να προσελκύσει πελάτες στις καφετέριες του· ιστορία που άκουσα ουκ ολίγες φορές, αλλά αυτή τη φορά με λίγη καθοδήγηση, κατέληξε να κάνει σχέδια για βελτίωση της επιχείρησής του και όταν τον διαβεβαίωσα πως θα τον στήριζε η μαμά με την αύξησή της, άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί. Από την άλλη, ο Άδωνης ανέλαβε να ξαναζωντανέψει την καλλιτεχνική φλέβα της μαμάς και τα γέλια που ακούστηκαν λίγο αργότερα μαρτυρούσαν ότι οι Μούσες του χορού και του θεάτρου πέτυχαν τον σκοπό τους. Μια τέτοια ατμόσφαιρα μάς ευνοούσε, αλλά δεν είχαμε τελειώσει ακόμα. Το βράδυ, συγκεντρωθήκαμε όλοι στο τραπέζι μετά από αρκετό καιρό, γιατί ανακοινώσαμε πως έχουμε μια έκπληξη: Ένα πανέμορφο γλυκό, ίδιας γεύσης με τη γαμήλια τούρτα της μαμάς και του μπαμπά. Κάθε κουταλιά έφερνε αναμνήσεις κι αυτές με τη σειρά τους έδωσαν την ευκαιρία για τη συζήτηση, την οποία για αιφνιδιασμό άρχισε ο Άδωνης, αντί εγώ που έχω φήμη της πολυλογούς.

Είναι γεγονός ότι υπάρχει πρόβλημα μέσα σ' αυτούς τους τέσσερις τοίχους και δεν φεύγει κανένας, αν δεν λυθεί. Κοροϊδεύατε τις ταινίες μου της επιστημονικής φαντασίας και, στο τέλος, εμείς πάθαμε τη μετάλλαξη. Γιατί ένας εγκλεισμός κατάφερε να εξατμίσει την ηρεμία της οικογένειάς μας; Τι έγινε και δεν αναγνωρίζουμε ο ένας τον άλλον πλέον;

Μιλούσαμε ως τα ξημερώματα και οι συγγνώμες έπεφταν βροχή. Σε ατμόσφαιρα τελετουργικού, δώσαμε λόγο πως θα κάνουμε τα αδύνατα δυνατά για να μην μαραθεί περισσότερο η οικογένειά μας...

Επιστρέφω από το τρέξιμο και παρατηρώ το σπίτι μας στο μισοσκόταδο. Εκείνες οι υποσχέσεις κρατήθηκαν και τίποτα δεν μπορεί να μαρτυρήσει τα γεγονότα της προηγούμενης καραντίνας... εκτός από μια δεύτερη.

Στην αρχαιότητα ο Ήλιος θεωρείτο ο θεός των όρκων. Μα σήμερα κρύφτηκε στην ασφάλεια των σύννεφων του, σαν να δίσταζε να μας φέρει αντιμέτωπους με τις υποσχέσεις που του φορτώσαμε τότε. Άραγε, τώρα είναι δυνατόν να μην τον προδώσουμε;

Αμέλια

Παναγιώτα Ευσταθίου, 3^ο βραβείο

Υπεύθυνος εκπαιδευτικός: Νίκη Κιτρομηλίδου

Λανίτιο Λύκειο

Η ώρα πήγε έντεκα. Μια ώρα πριν από τα μεσάνυχτα. Το φως χαμηλό σε όλα τα δωμάτια, όπως κάθε βράδυ. Ο ήχος από τα μηχανήματα σταθερά εκκωφαντικός, όχι γιατί ήταν δυνατός, αλλά γιατί ηχούσε συνεχώς στα αυτιά σου και ήταν αδύνατο να τον παραβλέψεις. Παράλληλα, η σταθερότητα του τικ τικ τικ σε έκανε να νιώθεις μια ασφάλεια, ήρεμη και περίεργη, με την ανησυχία να διαγράφεται στο πρόσωπό σου όλες τις φορές που αυτός ο ήχος άλλαζε.

- Αμέλια, ξεκουράσου λίγο κορίτσι μου. Κανένα δεκαλεπτάκι. Τώρα που φαίνονται όλα ήσυχα.

- Ευχαριστώ, καλή μου Ελένη. Όχι, όχι, είμαι εντάξει. Μπορεί να κτυπήσει το κουδούνι κάποιος ασθενής και να μην ακούσω.

- Θα είμαι εγώ εδώ. Και η Αντωνία και η Σταυρούλα και...

- Όχι, όλοι θα είμαστε. Άλλωστε γίνονται εισαγωγές ασθενών συνέχεια. Και ξέρεις... οι κλίνες λιγοστεύουν. Αυτό με ανησυχεί. Τι θα γίνει;

- Κάποιος μας φωνάζει. Πάμε! Γρήγορα! Δωμάτιο 420.

- Δεν αναπνέει. Οξυγόνο! Πρέπει να μπει στην Εντατική! Τώρα!

Κι έτσι κυλούσαν οι μέρες. Η πανδημία του κορονοϊού λεηλατούσε τις ψυχές όλων των λειτουργών υγείας καθημερινά. Όμως είναι εκεί, συνεχώς, έτοιμοι να στηρίζουν τον κάθε ασθενή, δίνοντας τις δικές τους μάχες.

Η Αμέλια δούλευε όλο και περισσότερες ώρες. Αυξημένο ωράριο εργασίας, αυξημένες υποχρεώσεις στο σπίτι, αυξημένες ψυχικές αντοχές. Μα πάνω απ' όλα εικόνες, δεκάδες εικόνες, εικόνες απολύτως πραγματικές που έμοιαζαν με σενάριο επιστημονικής φαντασίας, με ταινία που έχει τρομακτική πλοκή, με τη διαφορά ότι δεν την παρακολουθείς από απόσταση, αλλά ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια σου και απλά... παλεύεις να το συνειδητοποιήσεις. Πρόσωπα ασθενών φοβισμένα, τρομαγμένα, να σκέφτονται αν θα τα καταφέρουν, να κείτονται σε ένα κρεβάτι και να σε ρωτούν πότε θα αναρρώσουν και θα φύγουν από το νοσοκομείο, αδημονώντας να ρουφήξουν την κάθε λέξη που θα τους πεις, την κάθε σταγόνα σωτηρίας που θα βγει από τα χείλη σου.

Στο κεφάλι της Αμέλιας ένα σωρό σκέψεις και μια καρδιά που σφιγγόταν από τον φόβο.

- Μαμάαα!

- Αγάπη μου! Πριγκίπισσά μου!

Μονομιάς ένωσε ανακούφιση, αγκαλιάζοντας το κοριτσάκι της και νιώθοντας τους πανέμορφους κτύπους της καρδιάς της στο στήθος της.

- Μαμά, από δω και πέρα θα κάνουμε μαθήματα διαδικτυακά. Το άκουσες; Λόγω πολλών κρουσμάτων, τα σχολεία από τη Δευτέρα θα κλείσουν.

- Μα... αυτό σημαίνει ότι... εγώ ή ο μπαμπάς θα πρέπει να είμαστε μαζί σου. Ο παππούς και η γιαγιά δεν μπορούν, δεν γίνεται. Θα το συζητήσω με τον μπαμπά σου, μωρό μου. Μην ανησυχείς. Θα βρεθεί η λύση μέχρι τη Δευτέρα. Εξάλλου, Παρασκευή είναι ακόμη σήμερα.

Η Αμέλια ένωσε έναν κόμπο σαν γροθιά στο στομάχι. Ποιος θα έμενε με τον δεκάχρονο θησαυρό της; Αυτή δεν δικαιούται να απουσιάσει. Ο άντρας της, όμως..., σίγουρα θα μπορούσε.

- Νίκο, πρέπει να μιλήσουμε.

- Όχι, τώρα Αμέλια. Έχω δουλειά!

- Μα είναι ανάγκη. Είναι κάτι απίστευτα σημαντικό που πρέπει να διευθετηθεί μέσα στο Σαββατοκύριακο.

- Όχι, τώρα σου λέω. Ο διευθυντής στην εταιρία που εργάζομαι μου ανέθεσε κάτι πολύ σημαντικό. Πρέπει να το ολοκληρώσω μέχρι αύριο.

Η Αμέλια έπρεπε να σκεφτεί. Να σκεφτεί μαγειρεύοντας, πλένοντας, απλώνοντας ρούχα, σιδερώνοντας, συμμαζεύοντας το σπίτι και τις... σκέψεις της, συγχρόνως. Της είχαν πέσει όλα μαζεμένα τελευταίως. Είχε λίγες ώρες ακόμη και θα πήγαινε στη δουλειά. Νυχτερινή βάρδια.

Αποκαμωμένη από τις δουλειές του σπιτιού ξάπλωσε για λίγο στον καναπέ να ξεκουραστεί. Έκλεινε τα μάτια, αλλά δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Σκοτάδι παντού, δεν ήξερε αν ήταν μέρα ή νύχτα. Το θέμα του παιδιού, της έτρωγε τα σωθικά.

- Νίκο, ξέρεις, το παιδί τη Δευτέρα δεν θα πάει σχολείο. Θα κάνει μάθημα από το σπίτι. Εγώ δεν μπορώ να πάρω άδεια. Το νοσοκομείο είναι γεμάτο με ασθενείς.

- Ούτε εγώ, και το ξέρεις. Είναι πολύ σημαντική η θέση μου στην εταιρεία.

- Μόνο για μια βδομάδα και βλέπουμε.

- Αδύνατο! Μην επιμένεις.

- Και τι θα γίνει με το παιδί; Ποιος θα είναι μαζί της; Αν πάλι..., αν πληρώναμε κάποιο έμπιστο άτομο;

- Ξέρεις πολύ καλά, Αμέλια, ότι δεν έχουμε χρήματα για τέτοια. Εμένα ο μισθός μου δεν μου επιτρέπει τέτοια ανοίγματα. Ίσα που τα βγάζουμε πέρα και με το ενοίκιο.

- Τότε, τι προτείνεις Νίκο;

- Δεν ξέρω. Σκέψου εσύ, που είσαι η μάνα. Εγώ τώρα έχω πολλή δουλειά. Άφησε με μόνο μου να δουλέψω, σε παρακαλώ.

Η πόρτα του σπιτιού έκλεισε. Η Αμέλια ξεκίνησε για το νοσοκομείο. Στο μυαλό της στριφογύριζαν πολλές σκέψεις. Το μόνο που επιζητούσε ήταν να είναι ασφαλές το παιδί της.

Έφτασε στο νοσοκομείο. Έβαλε την προστατευτική της στολή και ξεκίνησε αμέσως.

- Εισαγωγές από χθες;

- Δώδεκα.

- Εξαγωγές;

- Μία. Είχαμε και δύο θανάτους. Ο κύριος Λευτέρης και η κυρία Γεωργία.

- Θεέ μου!

Τα χέρια της Αμέλιας μούσκεψαν. Κρύος ιδρώτας την έλουσε και μια ανατριχίλα διαπέρασε ολόκληρο το σώμα της. Όλη η δύναμη της ψυχής της ένωθε ότι έγινε θρύψαλα. Έτσι, όμως ήταν η ζωή της τους τελευταίους μήνες στο νοσοκομείο. Συνεχώς σκαμπανεβάσματα. Άλλοτε παρηγορητικά, άλλοτε χαστικά και δυσοίωνα, άλλοτε λουλουδιασμένα κι άλλοτε με αγκάθια που σου τρυπούν την κάθε στιβάδα του δέρματος.

Ξημέρωσε. Άλλη μια βάρδια τελείωσε. Ήταν έτοιμη να σχολάσει, αλλά τη ζήτησε ο προϊστάμενός της.

- Αμέλια, σε παρακαλώ να μείνεις μέχρι το μεσημέρι. Οι ασθενείς είναι αρκετοί.

- Μα..., κύριε Παπαθανασίου. Το παιδί μου με περιμένει. Της υποσχέθηκα ένα σωρό πράγματα.

- Μπορεί να περιμένει. Οι ασθενείς όχι.

Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς η Αμέλια. Ήθελε να μείνει και να βοηθήσει, αλλά ένωθε εξουθενωμένη, άπνη και ένοχη απέναντι στο παιδί της που δεν θα έκαναν μαζί όλα όσα της είπε. Την πήρε τηλέφωνο και της εξήγησε.

Τελειώνοντας τη δουλειά πήγε στο γραφείο του κ. Παπαθανασίου. Χτύπησε δειλά την πόρτα και μπήκε.

- Κύριε Παπαθανασίου, θέλω να σας ζητήσω κάτι πριν φύγω. Ξέρετε... από βδομάδας τα σχολεία θα είναι κλειστά και η κόρη μου θα είναι στο σπίτι. Είναι μόνο δέκα χρόνων και δεν μπορώ να την αφήσω μόνη. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω στο πρόγραμμα της επόμενης βδομάδας να με βάλετε μόνο απογευματινή ή βραδινή βάρδια.

- Ούτε να το σκέφτεσαι! Είσαι νοσηλεύτρια! Με το παιδί να μείνει ο πατέρας!

- Σας παρακαλώ.., είπε η Αμέλια με τρεμάμενη φωνή. Το έχω ήδη συζητήσει με τον σύζυγό μου και δεν μπορεί.

- Τότε, βάλε άδεια άνευ απολαβών. Μην περιμένεις, όμως, να στηρίξω οποιοδήποτε αίτημά σου. Στη δουλειά μας προέχει η στήριξη των ασθενών. Να το σκεφτόσουνα προτού γίνεις νοσηλεύτρια!

Η Αμέλια με κατακόκκινα βουρκωμένα μάτια έκλεισε την πόρτα. Γύρισε στο σπίτι. Χωρίς ελπίδα και γεμάτη απόγνωση κάθισε στον μουντό καναπέ του σαλονιού της.

- Τι έγινε, Αμέλια; Κουρασμένη πάλι; Έχω να σου ανακοινώσω κάτι.

Στο χλωμό της πρόσωπο ζωγραφίστηκε ακαριαία μια ελπίδα αισιοδοξίας. Σκέφτηκε ότι ο Νίκος βρήκε λύση και θα μείνει αυτός με το παιδί.

- Αμέλια, το αφεντικό μου μου πρότεινε μια δουλειά στο εξωτερικό. Ήθελε άμεσα απάντηση και δεν πρόλαβα να σου το πω. Δέχτηκα. Αύριο Κυριακή φεύγω για Βερολίνο.

Η Αμέλια ήθελε να πει πολλά, να τον ρωτήσει γιατί, γιατί να φύγει τώρα που ίσως τον έχει μεγαλύτερη ανάγκη από ποτέ. Ένωθε μια τρέλα να συνεπαίρνει το μυαλό της και έναν αέρα απελπισίας να διαπερνά το είναι της. Δεν έβγαλε λέξη. Τον κοίταξε κατάματα.

- Να πας στο καλό! Θα τα βγάλω πέρα.

Την άλλη μέρα ο Νίκος αποχαιρέτησε την κόρη του και την Αμέλια κι έφυγε. Καθώς το αυτοκίνητο ξεμάκρινε, η Αμέλια στεκόταν βουβή στο παράθυρο. Τα σκοτεινά χρώματα τ' ουρανού χόρευαν ταγκό ανάμεσα στα γκρίζα σύννεφα και το αχανές σύμπαν.

Και τότε ένωσε ένα χέρι να της χαϊδεύει την πλάτη.

- Μαμά, πότε θα επιστρέψει ο μπαμπάς;

- Δεν ξέρω, πριγκίπισσά μου. Αλλά θέλω να σου πω ότι αύριο θα είσαι μόνη στο σπίτι, εγώ πρέπει να πάω στη δουλειά και θα πρέπει να προσέχεις στο μάθημα. Θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα κάνεις όλα αυτά που θα σου πω και θα με πάρεις αμέσως τηλέφωνο, αν χρειαστεί.

- Μόνη; Μα, φοβάμαι μαμά. Δεν έχω ξαναμείνει μόνη στο σπίτι.

Η καρδιά της Αμέλιας σφίχτηκε. Οι χτύποι πρωτόγνωροι, σκοτεινοί, αγριεμένοι. Δεν είχε επιλογή.

Δευτέρα πρωί. Πριν φύγει για το νοσοκομείο είπε πολλά στο κορίτσι της. Της έφτιαξε σάντουιτς, της έβαλε νερό, μπισκότα, φρούτο. Της είπε πόσο πολύ την αγαπάει κι έφυγε.

Ο καιρός δεν ήταν καλός. Τα Μέσα προειδοποιούσαν για καταιγίδα. Το μυαλό της Αμέλιας συνεχώς στο παιδί της. Συχνά την έπαιρνε τηλέφωνο.

- Είμαι καλά μαμά. Μην ανησυχείς. Κάνω μάθημα.

Ο αέρας όλο και δυνάμωνε. Χαλασμός Κυρίου. Από το παράθυρο του νοσοκομείου φαινόταν έξω αντικείμενα αναποδογυρισμένα, δέντρα κομμένα, καταστροφή παντού. Η βροχή άγρια χτυπούσε το τζάμι, ταραζόντας το συθέμελα.

Το κινητό της Αμέλιας χτυπά.

-Κυρία Αμέλια, η δασκάλα της Δανάης είμαι. Καθώς κάναμε μάθημα και μιλούσε η Δανάη άκουσα έναν κρότο, λες κι έσπασε ένα τζάμι. Το μικρόφωνό της είναι ανοικτό, αλλά δεν απαντά. Είστε μαζί της;

Η συσκευή έπεσε από τα χέρια της Αμέλιας. Ο φόβος και οι ενοχές έτρεχαν με ταχύτητα αεροπλάνου στο μυαλό της, κυρίευσαν το κορμί της, είχε παραλύσει ολόκληρη. Κατέβηκε σαν αστραπή τους πέντε ορόφους, μπήκε στο ασθενοφόρο και είπε στον οδηγό να φύγουν.

Βρήκε τη Δανάη μέσα σε μια λίμνη αίματος. Το τζάμι από το παράθυρο δίπλα της έπεσε και την χτύπησε στο κεφάλι.

Η εγχείρηση κράτησε πέντε ολόκληρες ατελείωτες ώρες. Μάτια θολά, χαμένο μυαλό, έρημοι οι δρόμοι της καρδιάς...

- Αμέλια, το παιδί σώθηκε. Είχε Άγιο, φαίνεται.

Ένας λαμπερός ήλιος φώτισε τη ματιά της κι ένα μικρό μπουμπούκι άνθισε στην καρδιά της.

- Ευχαριστώ γιατρέ που έσωσες τη ζωή του παιδιού μου!

- Ο πατέρας;

- Είναι στο εξωτερικό, για δουλειά.

Σε λίγες μέρες η Αμέλια συνελήφθη για παραμέληση παιδιού. Μέχρι τη δίκη, το παιδί ανέλαβαν οι Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας. Μετά την επέμβαση ανάρρωνε.

Τον πατέρα ο Δικαστής τον δικαιολόγησε. Έλειπε στο εξωτερικό. Δεν γνώριζε. Αυτό ειπώθηκε...

Η μητέρα, ευτυχώς αθώωθηκε με τη συμβολή ενός πολύ καλού δικηγόρου. Ενός δικηγόρου που στο Δικαστήριο μίλησε για την έμφυλη ανισότητα που υπάρχει εις βάρος των γυναικών, παρά τις δύσκολες και ιδιάζουσες συνθήκες που επέφερε η πανδημία.

«Η γυναίκα αυτή, όπως και πολλές γυναίκες, είναι υπεύθυνη για όλα. Για τις οικιακές δουλειές, τη φροντίδα των παιδιών, την ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και προσωπικής ζωής. Η πανδημία έχει επιφέρει πολλές κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες, εντονότερες εντάσεις στα σπίτια, η γυναίκα βρίσκεται σε μια πιο ευάλωτη και δυσμενέστερη θέση. Εξαναγκάζεται να στηρίξει την οικογένειά της, εις βάρος του εαυτού της, και να παίρνει αποφάσεις ζωτικής σημασίας, απλά και μόνο γιατί δεν έχει εναλλακτική επιλογή. Η Αμέλια δεν θα μπορούσε έτσι απλά να χάσει τη δουλειά της. Το κλείσιμο των σχολείων και η συνεχόμενη άρνηση του συζύγου της την ανάγκασε να κάνει για μια μόνο ημέρα αυτό που έκανε, να πάρει το ρίσκο. Της έπεσε ένα δυσανάλογο βάρος και το επωμίσθηκε και τώρα βρέθηκε κατηγορούμενη...»

Αυτά και άλλα πολλά είπε ο δικηγόρος στο Δικαστήριο.

Η Αμέλια κατά βάθος έγραψε τη δική της ιστορία. Μια ιστορία απλή, όπως και πολλών άλλων γυναικών, που με την αφανή εργασία τους στηρίζουν και συντηρούν την καθημερινή ζωή και λυγίζουν, καμιά φορά, κάτω από το βάρος της εντατικοποίησης της απόκρισης, στη φροντίδα που απαιτείται σε συνθήκες πανδημίας.